XXXV. ÉVFOLYAM, 50. SZÁM

Ludas Matyi

Ára: 2,80 Ft

1979. DECEMBER 13.

DRÁGULT AZ ARANY

Vasvári Anna rajza

mondjuk a magunkét

Női hang

Óh, micsoda női hang! Egy szerelmes nő hangja: halk zene, orgonaszó. Amikor a fülembe suttog, buján hívogató a hangja, legalábbis én így érzem. Lágyan szól, kedvesen és minden szava ígéret, csábítás.

Micsoda hang! Egy szerelmes asszony hangja, aki még gőgös, de sejteti, hogy nemsokára, ha akarom...

Amikor meghallom ezt a női hangot, a szívem szaporábban dobog és elpirulok, mint egy kamasz.

Az a bizonyos női hang a televízióból hallatszik, a reklámműsorból, és éppen azt mondja:

– A legmodernebb, mindent kielégítő after srégenveisz, csak nálunk kapható! Csak nálunk! Atamán utca hét bé. Jöjjön, várom! Önt!

S reám mutat a képernyőről!

Tehát vár! Engem! A drága! Milyen is a hangja? Mályvaszínű. Nem. Olyan színe van, mint az augusztusi éjszakai égboltnak, amely tele van csillagokkal. Na, tessék! Micsoda költői hasonlat jutott az eszembe! Gratulálok! S ez a női hang tele van fülledt erotikával. Mintha a hálószobájából beszélne hozzám, az ágyából, parfümös párnán feküdve, kibontott hajjal, csipkés kis hálóingben.

Megyek after srégenveiszt venni. Nem tudom, hogy micsoda, de muszáj vennem.

Aztán hidegzuhanyként ér a felismerés. Ezt a hirdetést nem csak én néztem és hallgattam a televízióban, hanem sokan mások. Százezrek, milliók!

Juszt sem veszem meg azt a vackot. Szakítok a nővel.

Abban a pillanatban megjelenik egy másik hirdetés. Nemtudommit hirdetnek, de egy női hang mondja a szöveget. Oh, micsoda hang! Forró, mint a sivatagi szél és kacér, mint egy piros pipacs a mezőn és mindent sejtet és gyönyörűséget ígér, ha megveszem a nemtudommit. A hetedik mennyországban fogom érezni magam, ha megveszem a nemtudommit, és nagyon-nagyon boldog leszek, ha elmegyek érte. Mintha azt mondta volna: jöjjön be, szép herceg! Nem bánja meg!

De akkor miért nem ezt mondja? Miért titokzatoskodik? Miért susog, mint a tavaszi erdő szerelmes estéken és miért mondja azt, hogy:

„Kocsikenőcsöt csak szaküzletekben!"

Ki érti a nőket?

S ki érti a reklámszakembereket?

Mikes György

Mulatunk

Télapó-műsor a tévében. A jóságos Télapó ajándékokat osztogat: *rollert, elektromos autót*, és így tovább, ebben a – hogy is szokás újmagyarul mondani? – no igen, ebben a „nagyságrendben".

Gyerekeim sóvár szemmel merednek a képernyőre. Roller! Elektromos autó! Ők még – hagyományosan – mogyorót, narancsot, csokoládét kapnak ilyenkor (a kvarc toronyóra lánccal mifelénk még karácsonykor sem divat), s most tessék, kiderült: szőrös szívű télapjuk és télanyjuk van szegénykéimnek, mert másutt (de ugyan hol, kinél, melyik magyar családban?) óriási ajándékok, *karácsonyi* ajándékok kerülnek elő a nem épp gazdasági helyzetünkhöz méretezett Mikulás-puttonyból.

Zsum-zsum-zsumbizsum,
Áll a dáridó,
Triccs-traccs-rumlibum,
Eljött Télapó!
Ablakomba száz cipő,
Így mulat az esztendő.

A fönti nótát a tévéműsor szereplői éneklik, finálénak. Fölöslegesen. Mert azt, hogy némely helyen „áll a dáridó", mégpedig éppen akkor, amikor egy egész nép néz – hogy is mondjam csak? – meglehetősen szerény reményekkel a holnap elé, azt a nóta nélkül is látjuk, ...juk, sajnos. Hogy itt-ott – hm – *száz cipő* kerül az ablakba, miközben sok embernek az is gond, hogyan vásároljon egyet is.

Így mulat – kicsoda? Az esztendő? A tévé?

Szerintem így mulat egy magyar úr.

Timár György

Szögesdrót

Hogyan kell őrizni egy gyermekjátszóteret?

Erre a bugyuta kérdésre minden két éven felüli épeszű gyermek azt mondja (megkérdeztem jónéhányat): sehogy. A játszótér ugyanis köztudomásúlag azért van, hogy városunk kiskorú lakosai bizonyos kor fölött magukban, annál ifjabban pedig szüleikkel kimehessenek és gondtalanul játszhassanak.

Csakhogy a kérdés mégsem annyira együgyű, amennyire első pillanatban annak látszik. Van ugyanis a Fehérvári úti új lakótelep szélén, a forgalmas úttól gondosan elválasztva, egy gyermekjátszótér, amelynek egyes részeit valakik bekerítették. Méghozzá szögesdróttal!

A gyerekek – gondolom, a nagyobbak – igen gyorsan megoldották a „probléma" egyik felét. Ezernyi helyen átszakították a tüskés, ronda drótot, hogy akadálytalanul juthassanak be jogosan elfoglalt birodalmukba. Így most már a szögesdrót semmit sem kerít körül – de ottmaradt. Félig letaposva, helyenként elszaggatva, de ahhoz elég, hogy a kisebb gyerekek harisnyáját, mackónadrágját feltépje, kezüket-lábukat megsebezze.

Gondolom, a játszótér építése nemcsak a tervben volt benne, de sok szeretettel, a gyerekek kedvtelése érdekében mindenféle közös és egyéni játékokkal olyanok szerelték fel, akiknek szívügye a kicsik öröme. De kik lehettek azok a szívtelen „rossz bácsik", akik mindezt a felnőttekben rossz emlékeket keltő, a gyerekeknek pedig bajt okozó szögesdróttal vették körül?

Várkonyi Endre

Mű-jég, mű-sorral

Tévedés ne essék: a mű-sor nem szórakoztató műsort jelent a városligeti műjégpályán, hanem olyan mű-sort a műjégpálya bejárata előtt, ahol a sorbanállás nem természetes képződmény, hanem művileg van előállítva. A korcsolyapályára belépőknek ugyanis a mű-sor szervezői két-három órás sorbanállást írnak elő ahhoz, hogy belépőjegyüket két kis ablaknál megválthassák.

Már-már elkönyveltük, hogy Budapesten csak egy műjégpálya létezik, de elhihető-e, hogy nincsen két parányi ablaknál több, ahol belépőjegyet lehetne váltani az egy jégpályára? Például jegyirodában, még egyszerűbben két-három mozgó jegyárusnál a bejárat előtt, akiket még ablakkal sem kell felszerelni, csak két zsebbel a télikabátjukon. Az egyik zsebükben lennének a belépőjegyek, a másik zsebükben meg a belépőjegyek ellenértéke, forintban. A hatforintos belépőjegyekből tíz fillért például a jegyárusítók kapnának, és máris lehetne találni egy-két ezer nyugdíjast, aki szívesen árusítaná a belépőjegyeket, zsebből.

Már hallom is a mű-sor rendezőinek az ellenvetését: és mi lesz akkor, ha több jegyet váltanak, mint amennyien elférnek a jégen?

Jól hangzik, de csalafinta kifogás lenne, mert a kétablakos mű-sor sem szabályozható: ha valaki harminc jegyet vásárol a pénztár ablakáig jutva – mert már okult a sorállásból –, belátása szerint használhatja a jegyeit: eltéve azokat a következő napokra, vagy emberi jócselekedetből nyomban továbbadva a felesleges huszonkilencet.

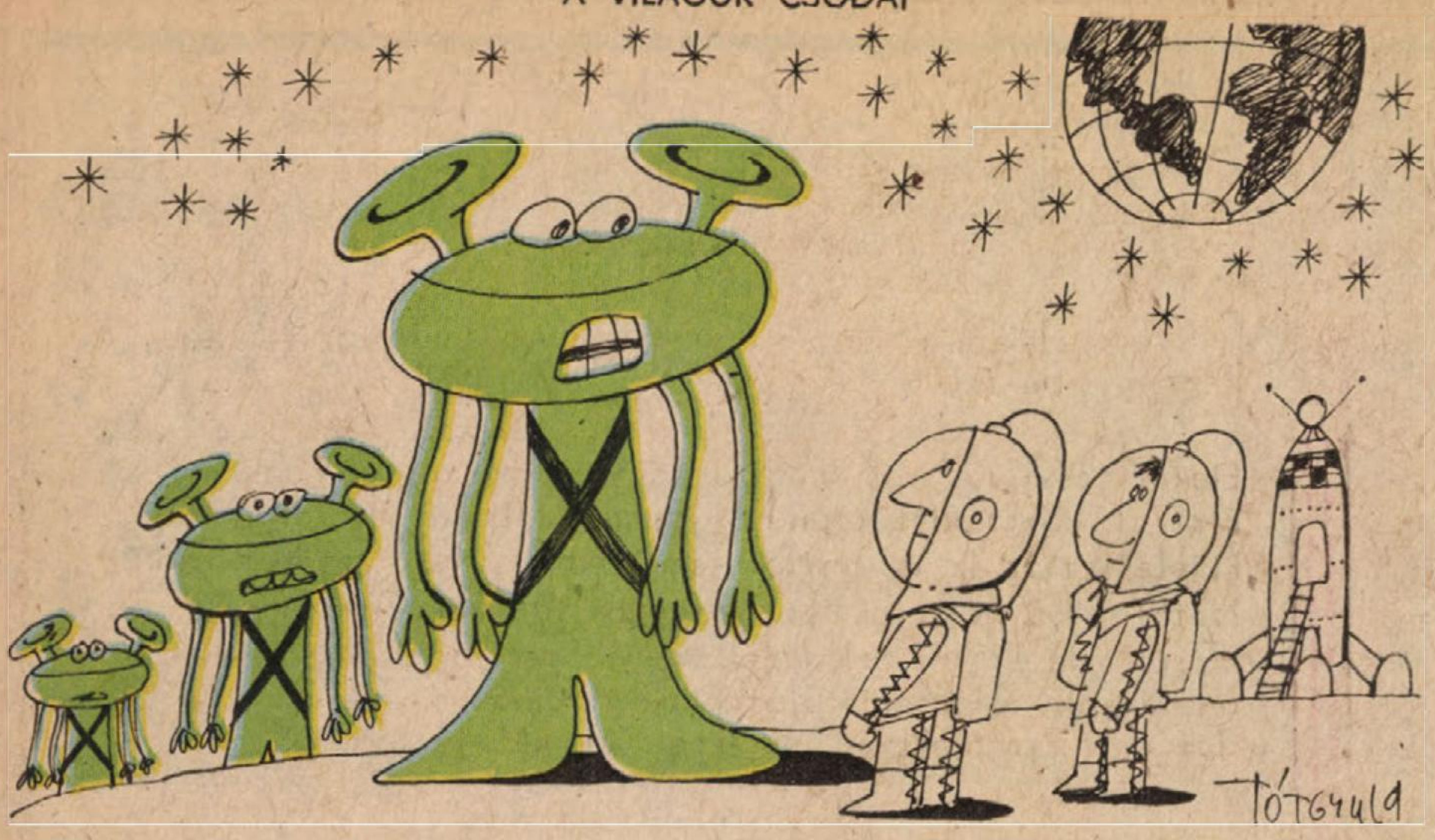
Egy estében érteném meg a műjégpálya mű-sor-tervezőinek a szándékát: ha azzal érvelnének, hogy a friss levegőn álldogálni egy-két órát, igencsak egészséges. S ha valaki, két órai sorállás után a pénztárablakhoz érkezik, esetleg meg sem váltja a jegyét. Ilyen módon még hat forintjába sem került, ingyen volt a Városligetben, kint a szabadban, jó levegőn.

Esetleg csak az állhatna sorban a műjégpálya előtt, aki egy forintot fizetne azért, hogy jogosult legyen sorbaállni a bejárat előtt, pirospozsgásan.

De hol vegye meg az egyforintos jegyet a sorbaálláshoz, ha nem jut el a pénztárig?

Somogyi Pál

A VILÁGŰR CSODÁI

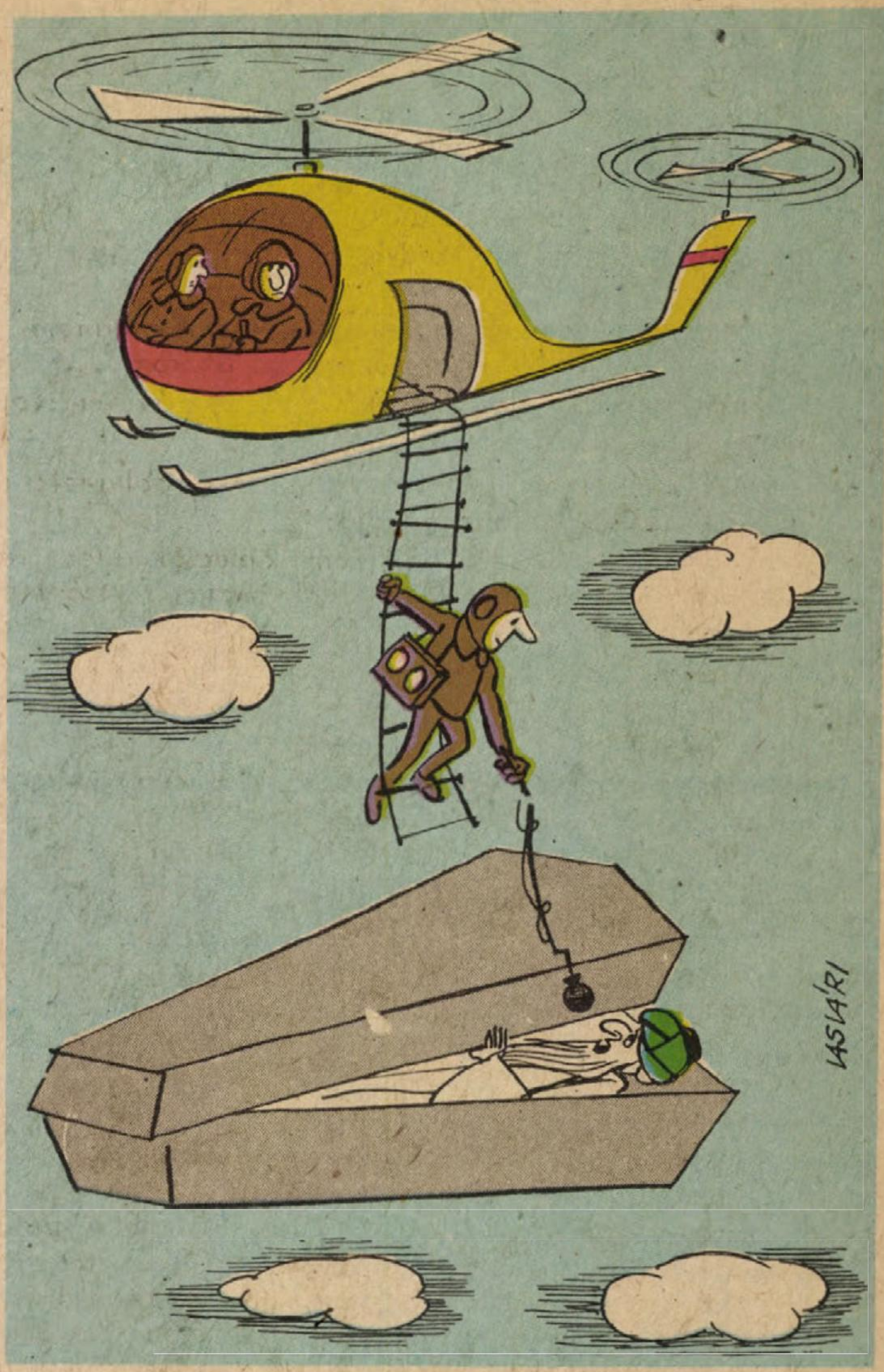
– A Chrudinák Alajos már riportfilmet is készített a múlt heti polgárháborúról!...

OLIMPIAI ELŐKÉSZÜLETEK

– Ha már mi szállítjuk az eredményjelző berendezéseket, doppingolhatnánk őket valami kis szerkentyűvel...

AZ IRÁNI HELYZET

Mohamed: Ellentmondóak az értesüléseim...

CSAKLI

Mondanom sem kell, hogy az itt következőknek semmi köze a valósághoz. Az első betűtől az utolsóig kitalált történet, a lázas riporteri fantázia szülötte. Ezt ezer módon igazolhatom. Magyarországon nem űzik a kutyaütés sportját, így a kutyaütőknek nyilvánvalóan szövetségük sem lehet, tehát teljesen kizárt, hogy magyar kutyaütők válogatott csapata vetődhetett Angliába. Továbbá: Nagy-Britannia térképén gondos vizsgálattal sem található meg Guildenstern városa, s ha ilyen város nem létezik, világos, hogy játéküzlettel sem rendelkezhet. Tehát teljes képtelenség még feltételezni is, hogy a seholsincs Guildenstern sosemvolt játékboltjából három nemlétező magyar kutyaütő kilenc ólomkatonát emelt volna el, meg egy szőrös macit, amely hasrafektetve úgy csinál: beee... beee... beee...

Nos, a hír mégis elterjedt, a három megtévedt kutyaütőt előbb a gépről kapták le, aztán a tíz körméről, és a szövetség elnöke azonmód nyilatkozott is a sajtónak, hogy mélységesen elítélendő fegyelmezetlenség, a sokat szenvedett kis hon maximális lejáratása és ezért mindegyiket legalább száz évre el kell tiltani.

Minthogy lapunk táguló orrcimpákkal ítél el minden elítélni valót, ám mielőtt bármit is elítélne, szereti megítélni, hogy elítélendő-e, amit el kell ítélnie, széles körű agymosást rendeltünk el az ügyben.

Először az első ifjú kutyaütő mellének szegeztük szigorú, ám aranyszívű ceruzánkat.

— Hogy jutott eszébe ilyen hülyeség?

— Kérem, én hitbuzgalmi nevelésben részesültem — hangzott a válasz. — Ismerem a törvényt, hogy felebarátodnak se házát, se mezejét, se másféle jószágát ne kívánjad, de kérdem én, ház egy ólomkatona? Vagy netán mező? Jó, nem bánom, egy kis túlzással jószágnak esetleg még nevezhetném. De — most őszintén — hol felebarátom nekem egy guildensterni áruház?

— Miért emelt el kilenc ólomkatonát? — fordultunk a másik fiatalkorú kutyaütőhöz, aki éppen csatárláncot formált a bűnjelekből.

— Kérem, én még nem játszottam — válaszolta búsan —, nem játszottam, nem játszottam. Játszani szerethék mostan.

A riporter szívét bizonyos melegség öntötte el. Íme, a mi fiatalságunk nemcsak a kutyát tudja ütni, hanem honi költészetünk gyöngyszemeit is. A harmadik kiskorú könnyeivel küszködött, így őt csak egy rövid kis kérdéssel sokkoltuk.

— Belátja-e, hogy hibázott?

A bűnbánat annyira összeszorította a torkát, hogy meg sem tudott szólalni. Csak a játékmacit fektette hasra, az válaszolt helyette.

— Beee... beee... beee...

Ezt követőleg Guildenstern várroska rendőrfőnökét kerestük fel. Az agg kopó készséggel állt rendelkezésünkre, amiért ez úton mondunk köszönetet a Scotland Yardnak, a BBC-nek és a Leyland Művek piackutatóinak.

— A Magna Charta szerint — mondta a rendőrfőnök — a cselekmény nem meríti ki a lopás ismérveit, nagyságrendben még a csórás, valamint a bugázás kritériumaitól is elmarad, sőt, csaklizásnak is csak nagy jóindulattal nevezhető. Kérem, közöljék a delikvensekkel, hogy Angliába jöniök legfeljebb egy ötmillió fontos vonatrablásért érdemes. Ólomkatonát ugyebár kifizetődőbb odahaza lopniok.

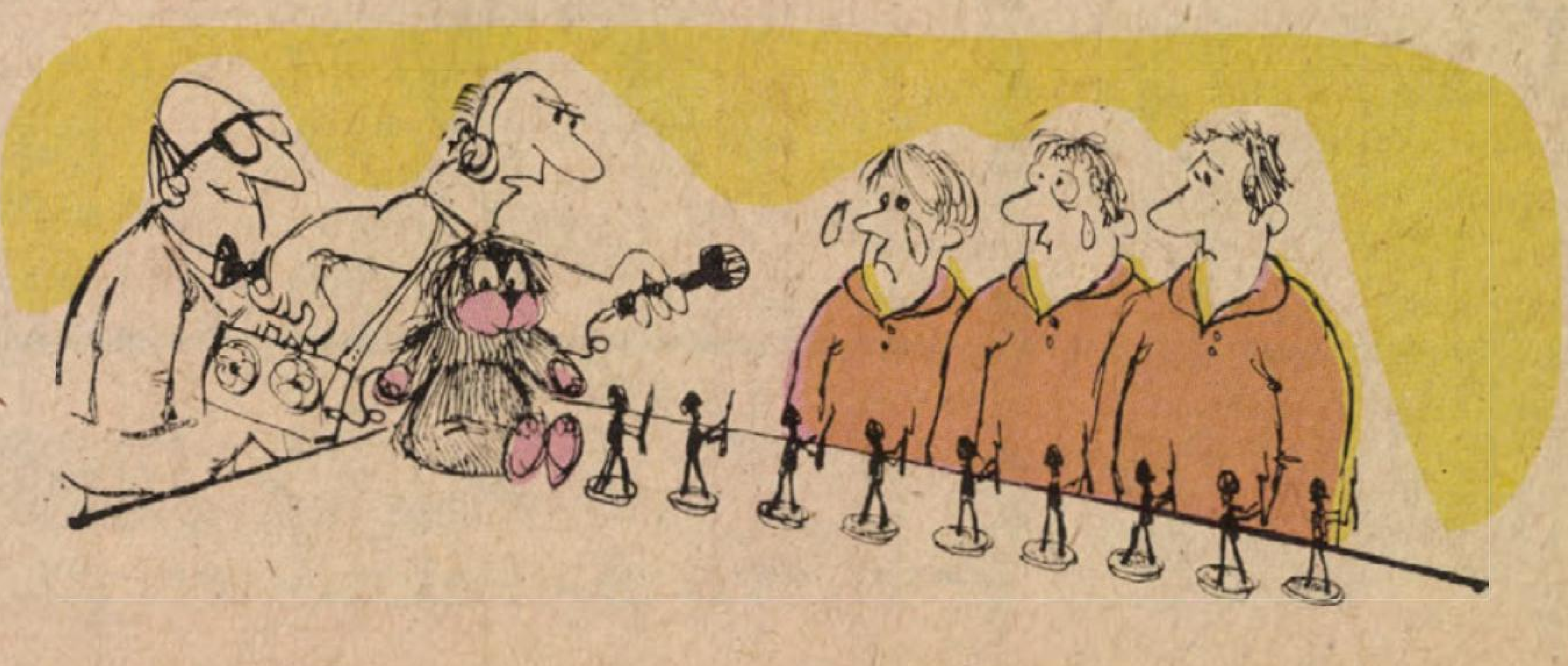
— Az ön véleménye szerint lejáratták-e tettükkel a Magyar Népköztársaság tekintélyét?

— A nyomozati jegyzőkönyv alapján nincs adatunk arra nézve, hogy az ország lobogóját lengetve nyomultak volna be a játéküzlet térségébe, vagy akár a „Krasznahorka büszke vára" kezdetű dalt zengedezték volna. Az illetőség kérdése fel sem merült, a magam részéről bőrük színétől, nemüktől, világnézetüktől és állampolgári hovatartozásuktól teljesen függetlenül csupán fiatal kutyaütőknek tekintettem őket.

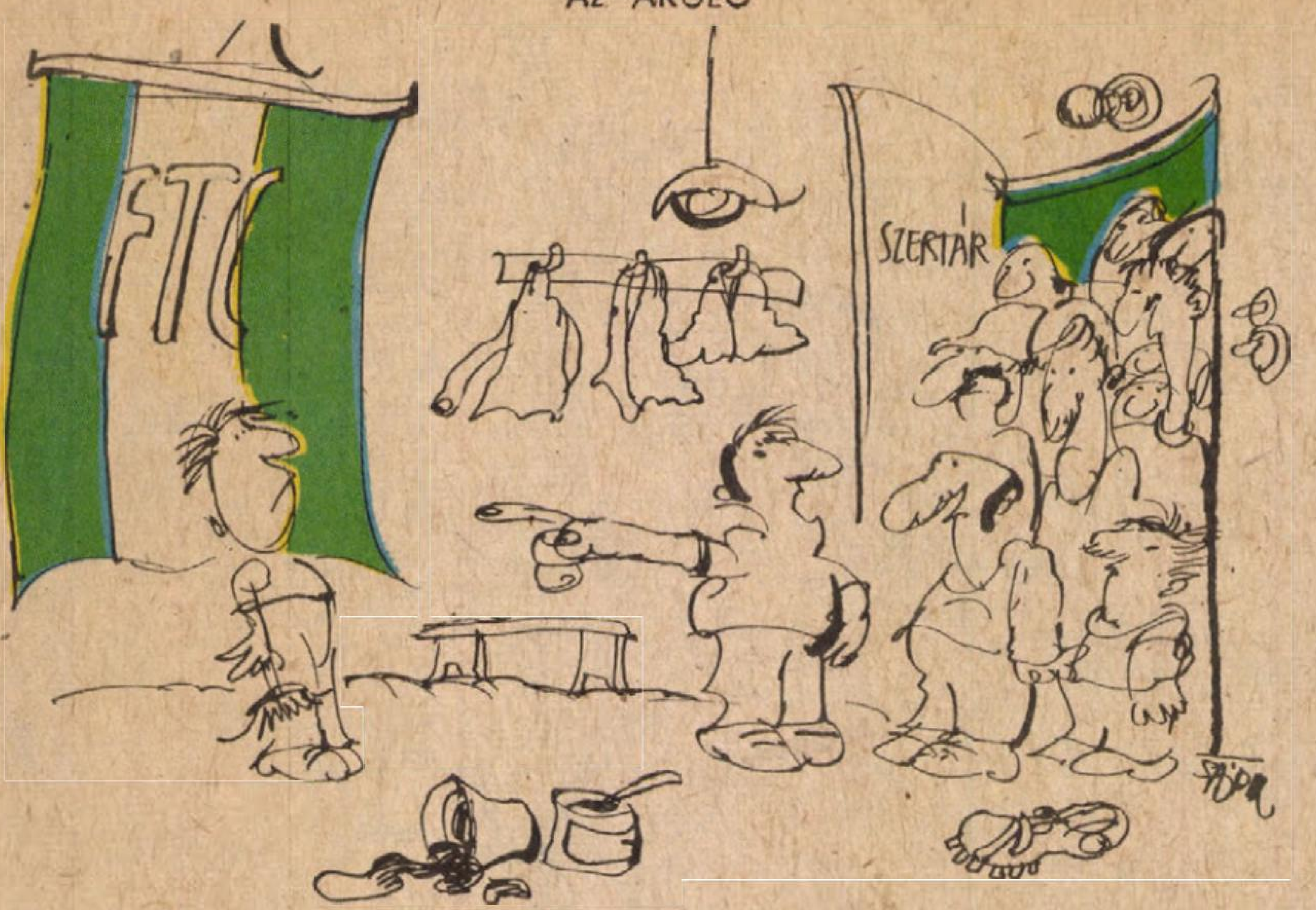
Végezetül a verseny rendezőjéhez fordultunk: ezek után szívesen lát-e máskor is magyar kutyaütőket Guildensternben?

— Természetesen — mondta. — Sőt, a legutóbbi eset új távlatokat nyit meg előttem. Legközelebb már eleve felajánljuk nekik, hogy bankett helyett újra csórhatnak kilenc ólomkatonát a játéküzletből. Ily módon egy kalap pénzt spórolhatunk rajtuk.

Peterdi Pál

AZ ÁRULÓ

– Át akarta festeni a zászlót diósgyőri színekre!

TECHNIKAI ÁLDÁS

– Meleget azonnal ad, de telefonálni képtelenség vele.

Kereslet és kínálat

A Külvárosi Művelődési Házat minden vasárnap délelőtt megszállták a gyűjtők és a csereberélők. Az asztaloknál gyufacímkét cseréltek szalvétára, bélyeget régi kitüntetésre, köcsögöt miniüvegekre, ólomkatonát söralátétre és lopótököt kaktuszra.

A kultúrház egyik sarkában azon a vasárnapon különös társaság álldogált. Kamaszok tárgyaltak agg nagypapákkal, egyenruhás vasutasok szőke démonokkal és kopasz hivatalnokok bőrnadrágos csövesekkel. Mint a londoni értéktőzsdén, úgy röpködtek az ajánlatok.

— A kőszívű ember fiaiért adok Kárpáthy Zoltánt!

— A jégmezők lovagjáért kérem Az új földesurat!

— Csutakért adom Timurt és csapatát!

— Piszkos Fredért ajánlom Kissingert!

Óvatosan a furcsa csoport közelébe furakodtam és füleltem. Először azt hittem, hogy könyveket cserélnek, de a következő párbeszédre gyanút fogtam.

— Robinsonom van, kit tud adni?

— III. Richárd megfelel?

— Mit képzel, egy gonosz púpost vegyek át a takarékos, beosztó polgárért?

— Talán a Ricsi nem volt spórolós?! Egy országot kínált egy lóért. Tudja miért: a ló kevesebbet eszik.

Ekkor hasított belém a felismerés. Te jó ég, ezek a példaképeikkel csencselnek. Rögtön tudtam, mi a teendőm: meghallgatni az idők szavát. Kiért lelkesednek ma, ki a sláger, a menő, a bálvány, az igazi példakép.

Hirtelen elhalkult a zaj, a kultúrház ajtaján egy elegáns úr lépett be, s helyet foglalt a csoport közepén egy fekete fotelban. Rövid szünet után fiatal háziasszony törte meg a csendet.

— Mit hozott a Mester?

A talpig úr végigsimított keskeny bajuszán, megigazította aranykeretes szemüvegét és rekedten megszólalt.

— Első ajánlatom a Zsugori uram, Csokonai teremtménye Mindenben megfelel a mai ember igényeinek, vérbeli példakép. Hogy a költővel szóljak, „Neve nincsen: Régen eladta már aztat is", tovább „dúl-fúl magába, Mért nem adhatja az áért árendába." A gyengébbek kedvéért, a levegőt is bérbeadná ez a takarékos ember. „Azt is sajnálja ő, Hogy a versbe ingyen s potomra jött elő." Mit szólnak ehhez, uraim és hölgyeim? Ki veszi meg példaképnek? Kikiáltási ár csak egy lila.

Tán nem sokallják az árat, hiszen még csak most jönnek az igazi, modern ideálok. Második ajánlatom Harpagon úr, a kamat lovagja, aki attól is fél, hogy valaki pillantásával elnyeli azt, ami az övé. Jól gondolják meg a kedves vevők, Harpagon a fukarok fukarja, a smucigság fejedelme. Ez a vénség a nadrágszíj helyett a madzagot részesíti előnyben, és nem szereti, ha nagy erővel törölgetik a bútorokat, mert hamar el találnak kopni. Harpagon jelmondata ma is megszívlelendő: „Az ember azért eszik, hogy éljen, s nem azért él, hogy egyék. Ha még mindig nem elég vonzó a példa, akkor beszéljen Molière: Harpagon „egyszer törvénybe idéztette a szomszédék macskáját, mivelhogy az megevett egy kis maradék birkasültet", egyszer éjjel pedig a saját lovai elől dézsmálta el a zabot. Mondhatnék ennél több jót? Kikiáltási ár: ezer forint!

Még mindig nem döntöttek? No jó, akkor előrukkolok a nagyágyúval. A legelőnyösebb ajánlat, a példaképek példaképe: Shylock. Ugye elállt a lélegzetük? Shakespeare azért klasszikus, hogy a mai kor emberének is tudjon ideált adni. Shylock szerint „jó ember az, aki jó arra az összegre, amit kölcsönadnak neki." A világirodalom gigantikus uzsorása csak azzal a feltétellel hitelez, hogy ha az adós nem fizet, testéből levághat egy fontnyi húst. Biztos akkor sem volt olcsó.

Tessék, tessék, szabad a vásár: Shylock két darab ezres. Kérem a licitet.

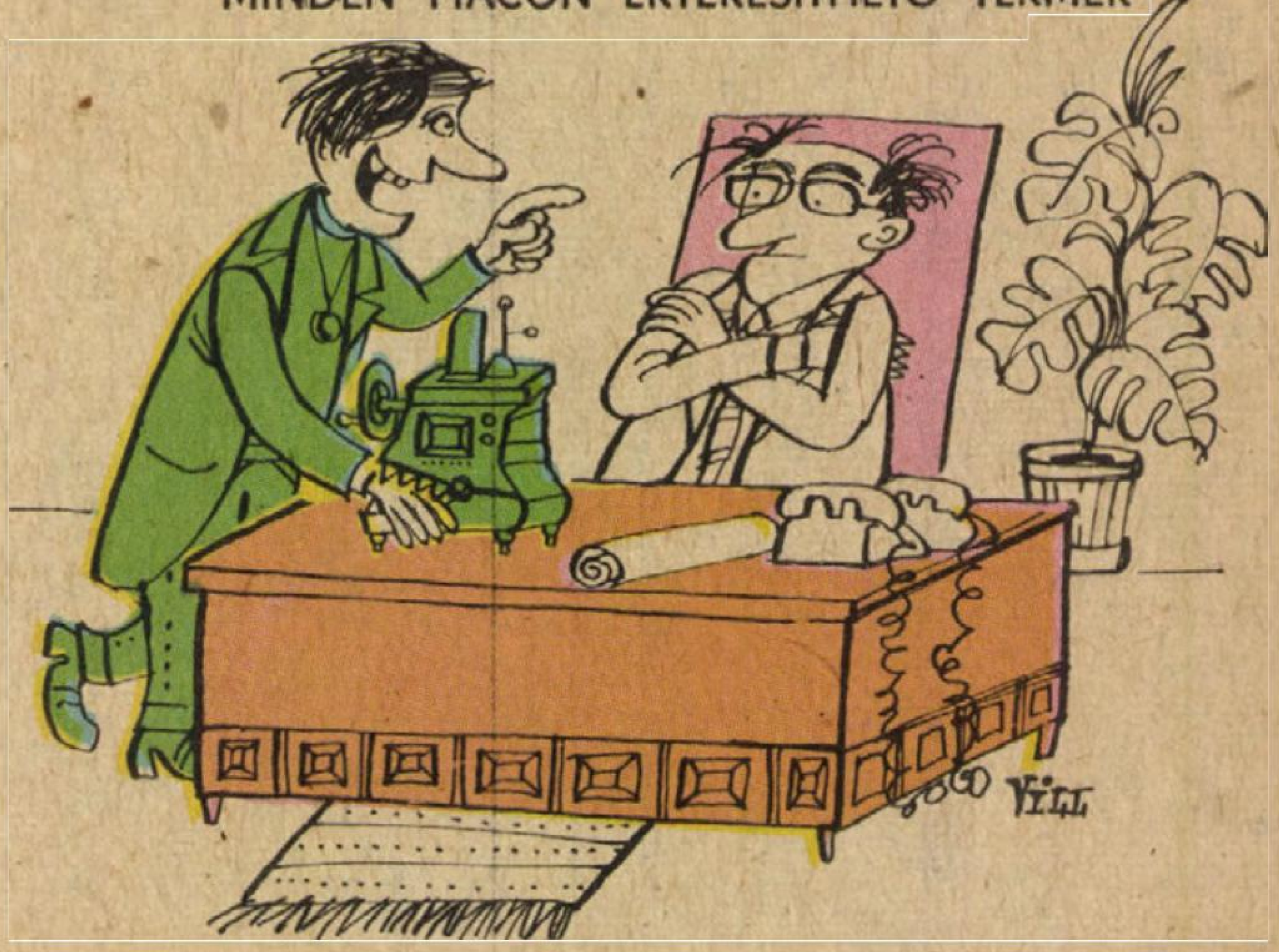
— A Mester ma melléfogott — szólalt meg óvatosan egy főkönyvelő.

— Miért? — ámult el a Mester.

— Mert nekünk takarékos példaképek kellenek. Nem ilyen pazarlók.

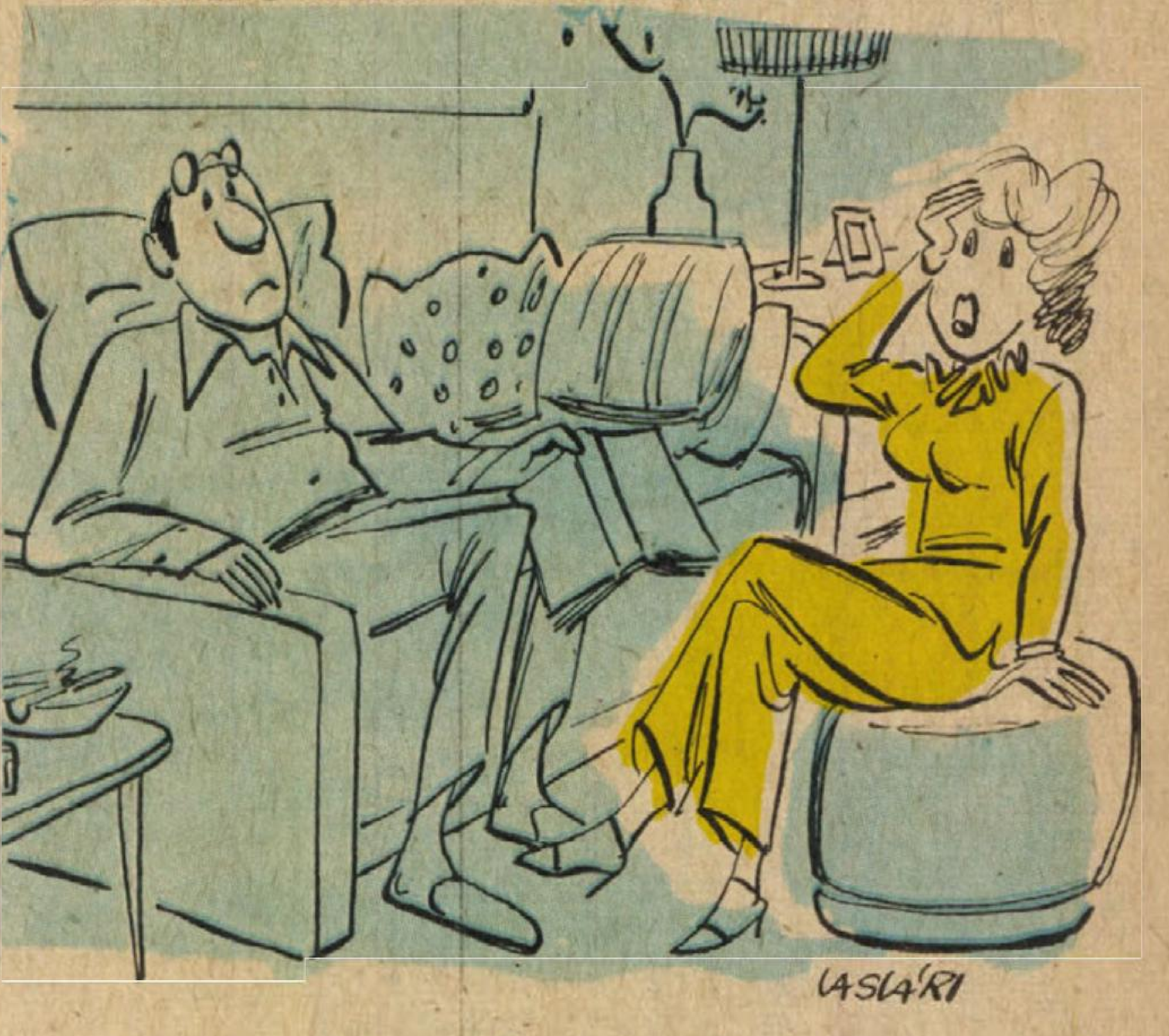
Majláth László

MINDEN PIACON ÉRTÉKESÍTHETŐ TERMÉK

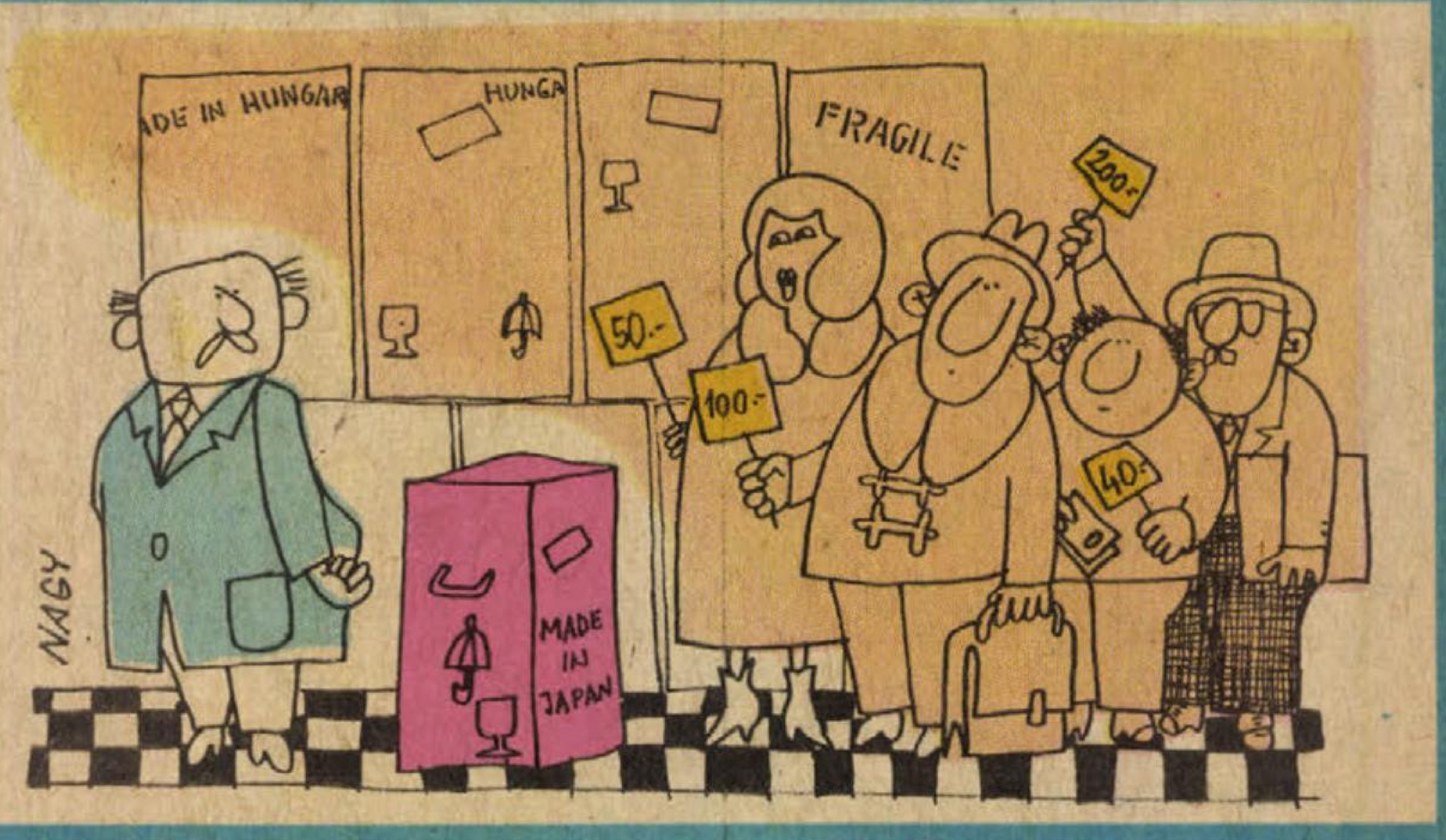
– Egyszerűen nem ereszti el a vevőt...

HATMILLIÓ FORINT ÉRTÉKŰ CITROM MENT TÖNKRE

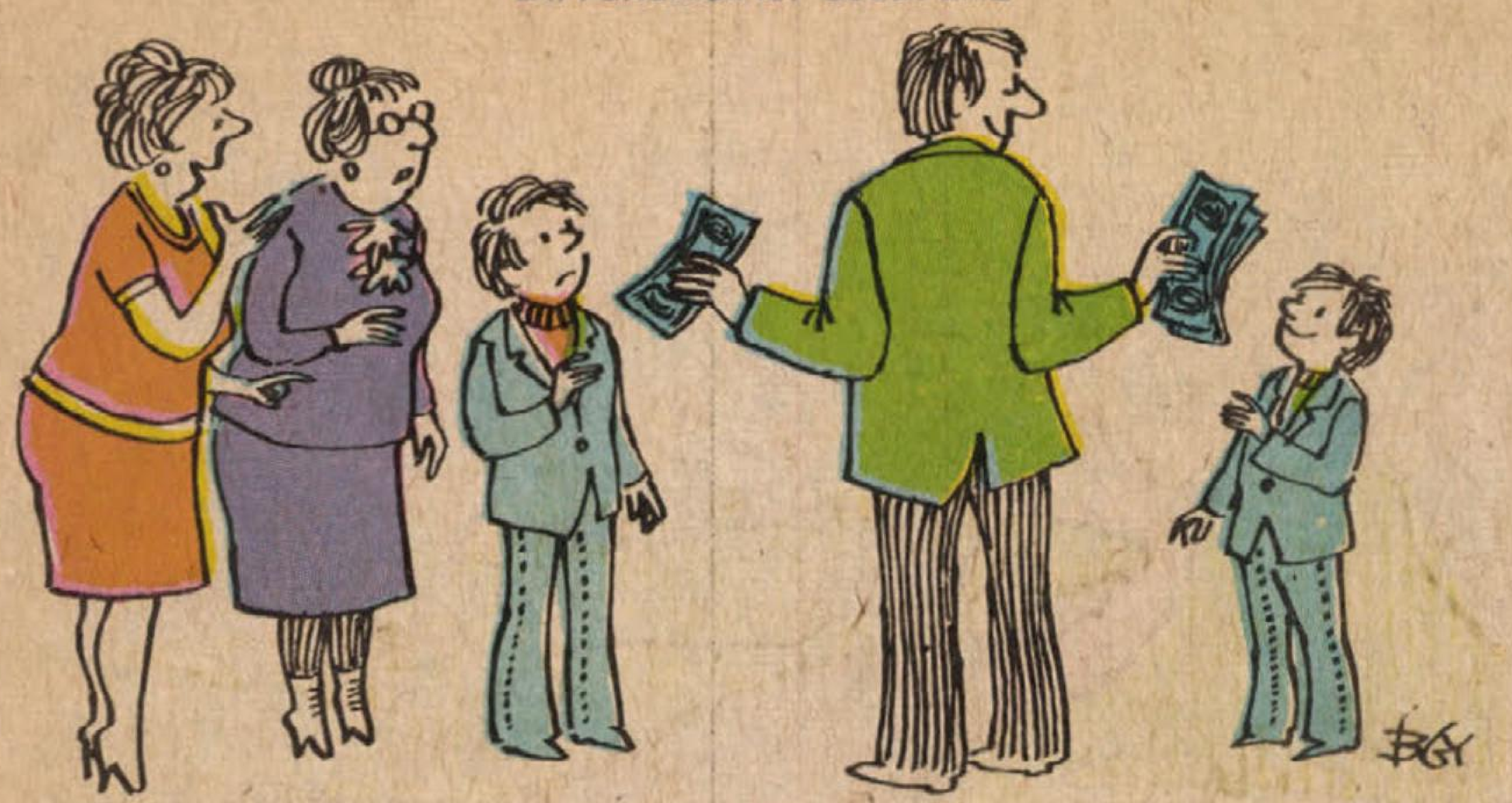

– Nem értem! James Onedin mindig tudta, hogy a rakománya veszélyben van!

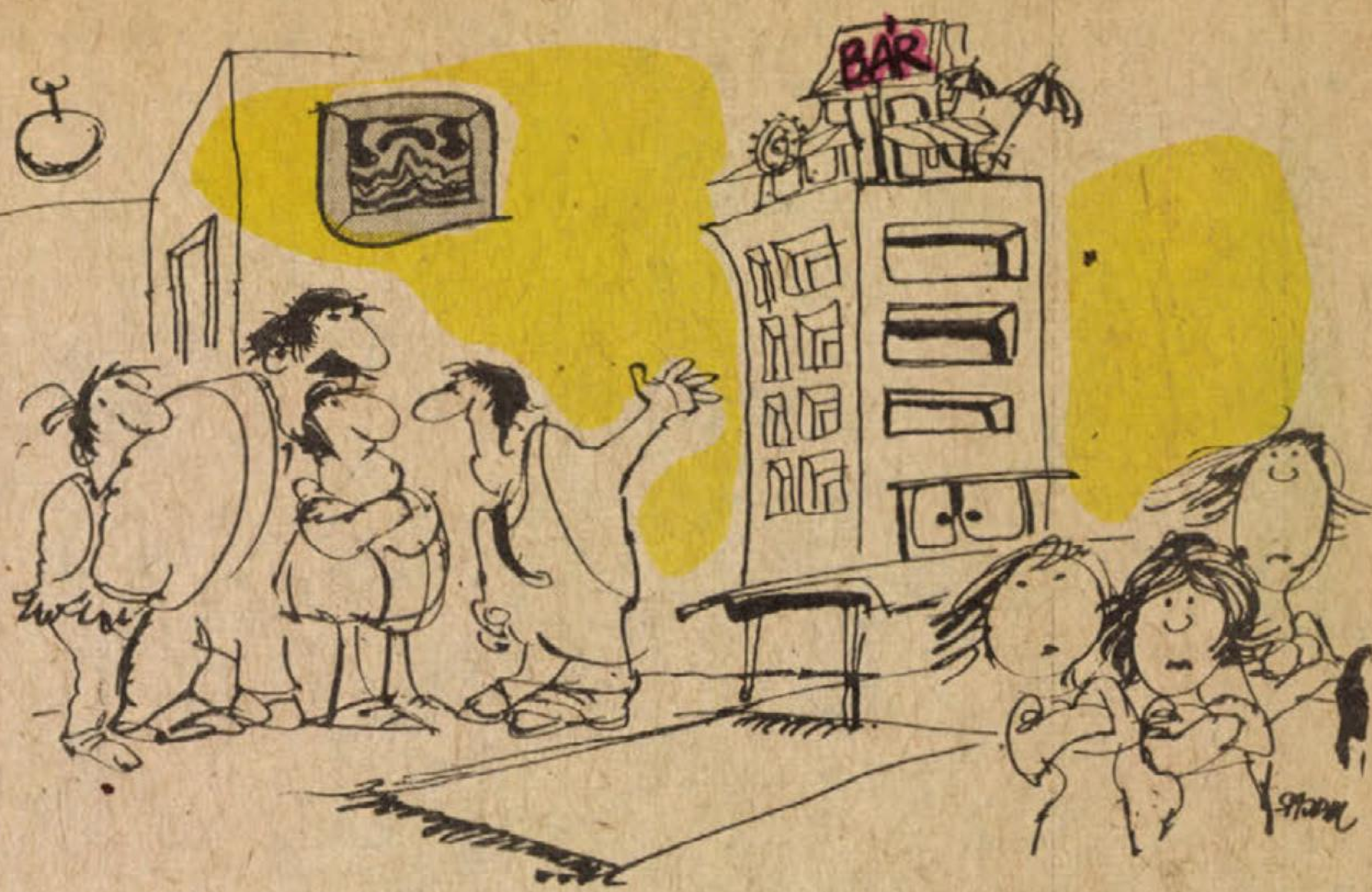
LICIT

DIFFERENCIÁLT ZSEBPÉNZ

– Igaz, hogy a nagyobbik csak ötösöket hoz haza, de ő nem tud hízelegni az apjának.

– Hiába csináljuk meg a jövendő társasházunk makettjét, az asszonyok nem hagyják jóvá!

FORINTBEHOZATAL

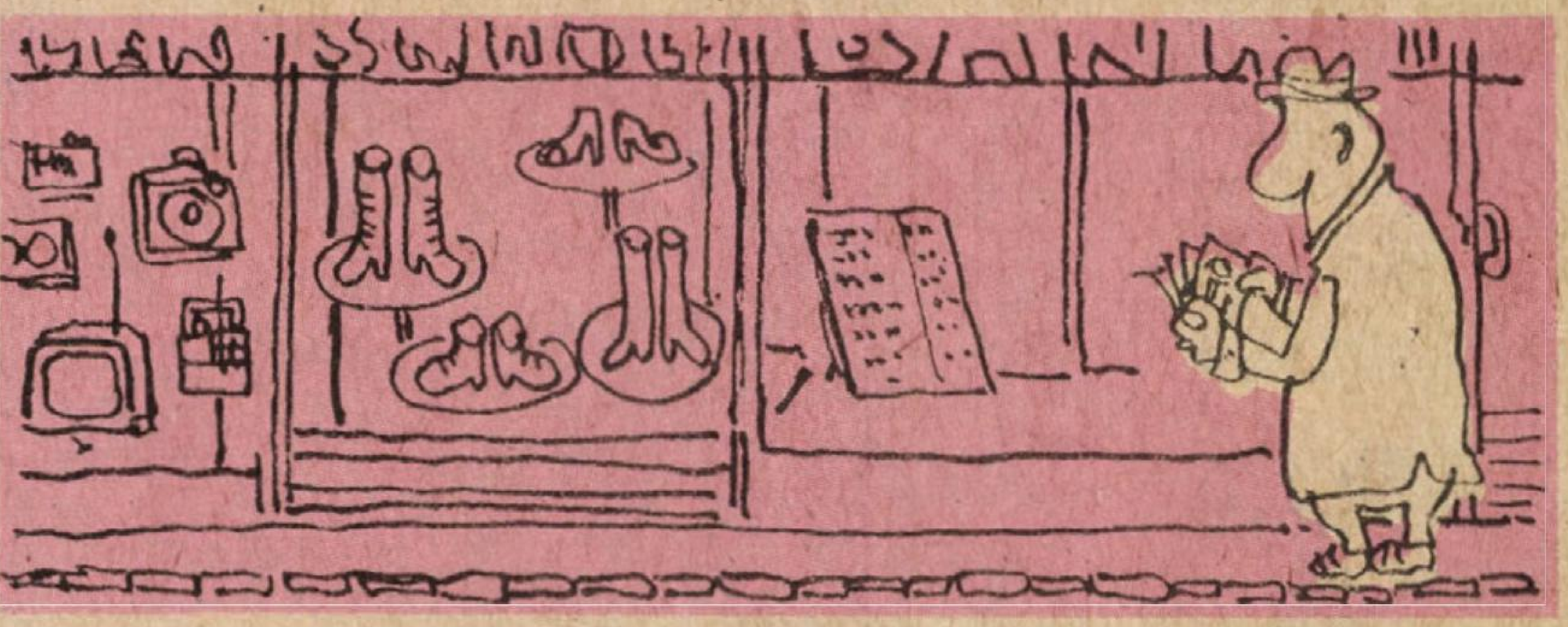
Aki nyugati országban megfordul, akár mint hivatalos küldött, akár mint utasember, gondban van, mire költse a pénzét. Nem azért, mert túl sok, hanem azért, mert túl kevés van belőle. Egyik részét, a nagyobbikat, a szállásra költi, a másikat, a kisebbiket önmaga testi fenntartására, mert táplálkozni, inni, közlekedni kell. A harmadikkal, a legkevesebbel van a gond.

Mondanám, költsük el szívünk szerint, éljünk, szórakozzunk belőle. Nem mondom, mert megköveznek. Nálunk ugyanis az járja, hogy külföldről valamit hozni kell. Ez már belénk idegződött. Meg azokba is, akik elvárják tőlünk.

Csakhogy, mi a poklot vegyen az ember, például Ausztriában, ahol akad ugyan portéka, sok és finom, de vagy nem futja a mi maradék pénzünkből, vagy, ha olcsó, idehaza is van belőle.

A vége aztán rendszerint az, hogy a magyar elszórja a kis pénzét erre-amarra, vesz egy csomó fölösleges dolgot, amiről család, barát kisüti, hogy kár volt rá kidobni a pénzt, mert itthon is kapni, néha még olcsóbban is.

Olcsóbban, kivált, ha a bécsi „fekete forintot" tekintjük. Pillanatnyilag például odaát 100 forintot

44 schillingért ad a bank és 34 schillingért veszi. S ez nem csak azért van, mert a hazai áremelkedések miatt a forint vásárlóereje csökkent (noha ez is belejátszik), sokkal inkább azért, mert a külföldiek immár egyáltalán nem hozhatnak be magyar bankjegyet, ha hozzánk látogatnak. Ezért aztán kisebb a forint iránti kereslet és csökkent a forint árfolyama.

Az a magyar, aki 34 schillingért odaadja a 100 forintját, szerintem nem egészen beszámítható. Ezért a pénzért Ausztriában még két pohár sört sem igen kaphat — egy állóbüfében. Forintot eladni odakint nem éri meg.

Hanem... forintot vásárolni? Nos?... Tessék csak meggondolni. Ha valakinek megmarad 1000 schillingje Ausztriában, mit vegyen érte? Mondjuk venne egy pár csizmát a feleségének. Egy jobb csizma ára 1400—1600 schilling. Erre bizony nem futja. (Mellesleg fekete forintban ez több mint 3000 forint.) Ellenben ha ezt az 1000 schillinget beviszi egy bankba — majdnem 2300 forintot kap érte. Ez azért idehaza már pénz, akár csizmában, akár másban mérem! Mondjuk, megvan belőle egy félévi lakbér...

Most jönnek a kételyek...

1. Vajon szabad-e forintot vásárolnom odakint? Méltó-e ez egy törvénytisztelő magyar állampolgárhoz?

2. Be szabad-e hoznom az országba azt a forintot, amit ki se vittem?

Nem tudok felelni e kérdésekre. Csak logikus következtetésekre vagyok utalva. Éspedig:

Ad 1. Ha szigorúan tilos a forint kivitele, mert árt az ország érdekeinek, ebből egyenesen következik, hogy szigorúan kívánatos a behozatala, mert használ az ország érdekeinek.

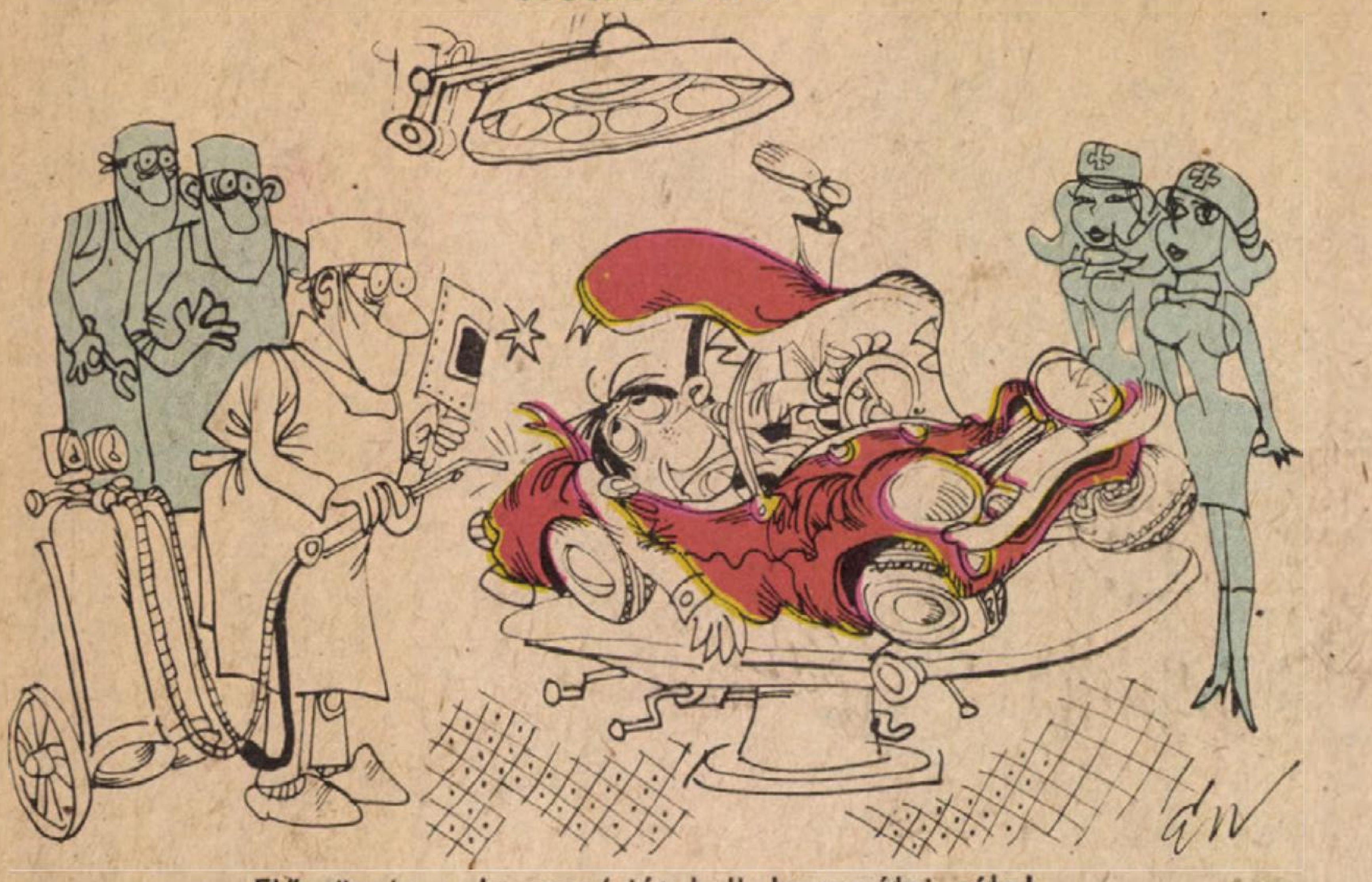
Ad 2. Tudomásom szerint a devizaszabályok a magyar állampolgároknak csak a forint kivitelét tiltják, de a behozataláról nem szólnak.

A kérdés, megengedem, magam és sokak számára teljesen elméleti jellegű, de jólesik eljátszanom a gondolattal. Hogyha egyszer majd a határon megkérdezi a vámtiszt: no és mit tetszett vásárolni a külföldi valutáért, én öntudatosan azt felelem rá: magyar valutát, forintot!

Novobáczky Sándor

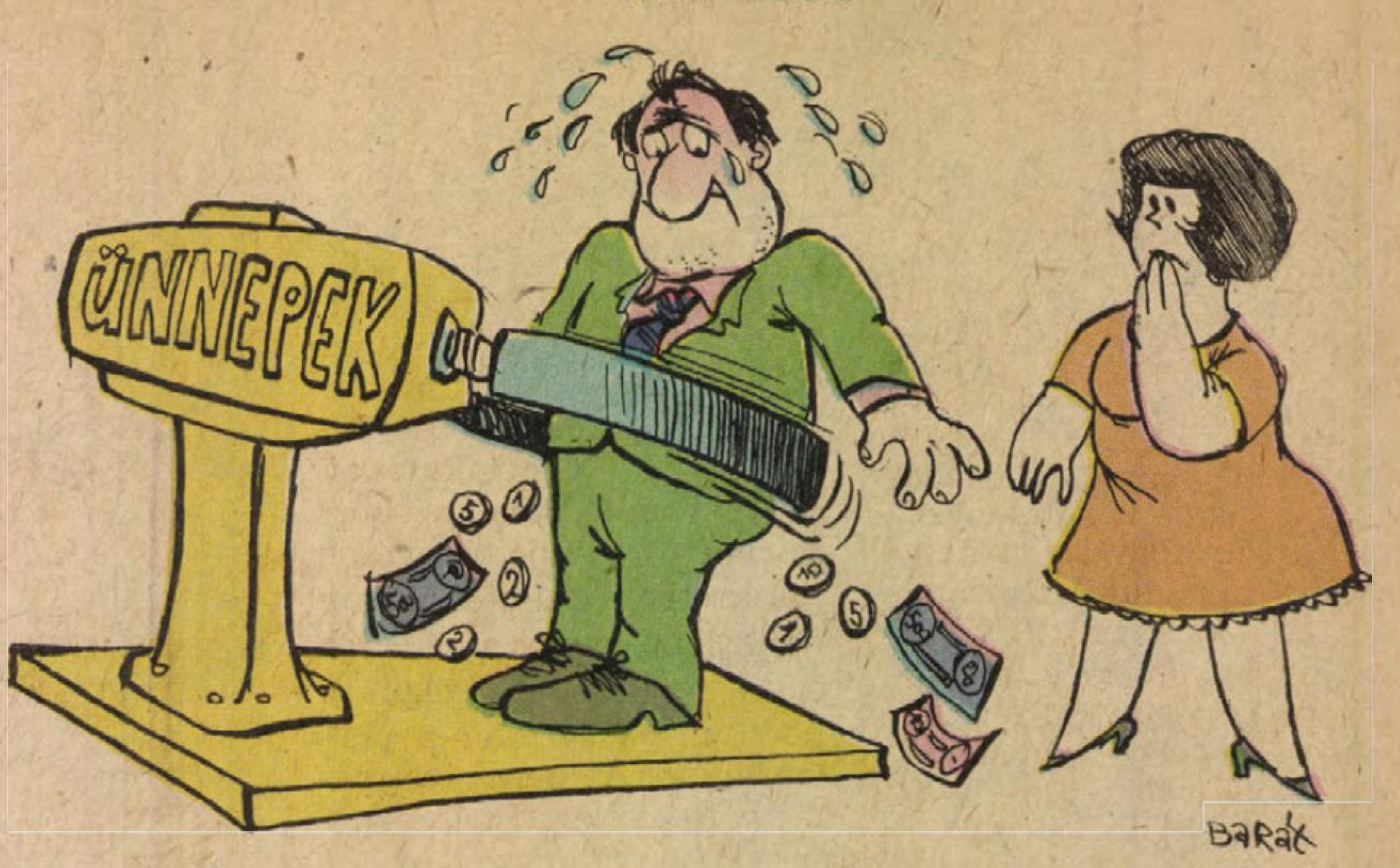

CSÚSZÓS UTAK

– Először is a karosszériát kell leoperálni róla! . . .

FOGYASZTÓGÉP

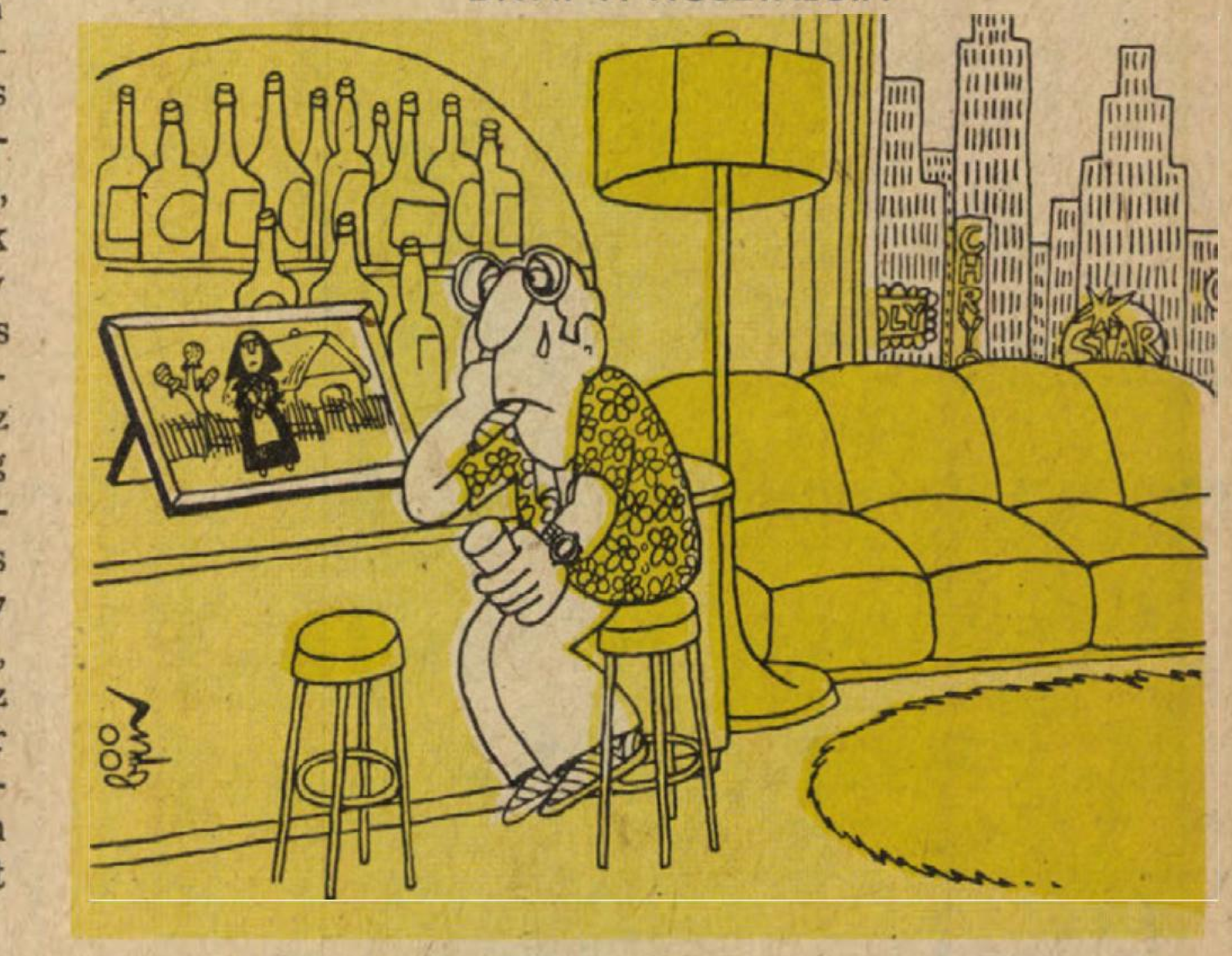

VILMA NÉNI

– Csak azt tudnám, hogy a szabadáras termékek árát meddig szabad emelni?

DIVAT A NOSZTALGIA

BŰNSZÜNET

Olvastam az újságokban a híreket, és megtudtam, hogy az USA-ban csütörtöki napokon bevezették a dohányzási szünetet, nyilván azért, mert a fegyverkezési szünet úgyis csődöt mondott volna, míg az előbbi jobban tűzbe hozta a lakosságot, s így az orvosok javaslatára néhány millióan kibírták a múlt csütörtököt rágyújtás nélkül. Jó ötlet, nem mondom, de nekünk valami újat kellene kitalálni...

Olvastam az újságokban a híreket, és megtudtam, hogy sok országban néhány perces áramszünetet tartanak naponta az energiatakarékosság érdekében, s ezzel jelentős villamos energiát spórolnak meg. Ez is remek ötlet, csakhogy már ez sem új a nap alatt. Nekünk olyan szünetet kellene kitalálni, melynek licencét eladhatjuk az egész földkerekségen...

Olvastam az újságokban a híreket, és megtudtam, hogy közeleg az iskolákban a téli tanítási szünet. Na, ez sem magyar találmány! Olvastam az újságokban a a bűnügyi híreket, és megtudtam, hogy csaltak, sikkasztottak, garázdálkodtak, betörtek és markecoltak. Hát ez az! Mi lenne, ha a világon elsőként bevezetnénk Magyarországon hétfői napokon a bűnszünetet, mivel hétfőn egyébként sincs jó formában az ember!?

És akkor a Kék fény kérhetné a lakosság segítségét, hogy a hétfői napokon senki se essen bűnbe, vagy leglábbis ne ütközzön a Büntető Törvénykönyvbe. Ezután a bűnözők is csökkentett munkaidőben dolgozhatnának, mert minden hétfőn szabadnapot vehetnének ki, vagy elcsúsztathatnák a bűnelkövetést keddre. A szabad idő hasznos kihasználásának így, az alvilágban is tág tere nyílna, mivel a zsebesek minden hétfőn elmehetnének manikűröztetni, a bűnszövetkezetek pedig nyugodtan kiírhatnák bűnbarlangjuk bejáratára, hogy leltári szünet.

Bízva a bűnözők akaraterejében, hétfőnként a razziák is feleslegessé válnának, és egy-egy nyomozó felkereshetné lakásán „régi ismerősét", aki megdöbbenve kérdezné:

— Mi az, házkutatás?

— Nem, csak családlátogatás, ezt a csokor virágot a feleségének hoztam.

Aztán sakkoznának, vagy megnéznék a házigazda álkulcsgyűjteményét, miközben egy csehóban ezt firtatná egyik garázda a másiktól:

— Hogy bírod a hétfőt verekedés nélkül, Pisti?

— Nehezen, de bírd ki valahogy te is holnapig, amíg eltöröm az orrcsontodat!

És a hűtlen élettársak súlyos testi sérülése is csak kedd nulla órától kezdődne, két üzletszerű nő pedig ezen tanakodna:

— Most mit csináljunk, mert nekem nagyon lyukas ez a nap kéjelgés nélkül?!

— Én beleszeretek valakibe...

— Bolond vagy, el akarsz züllení?!

Csakhogy hétfőn a hanyagul kezelt közpénzek sem csábítanának, mert a sikkasztásra hajlamos kétes egyének legfeljebb vasárnapi műszakra is bemennének munkahelyükre.

Később aztán a hétfői bűnszüneti nap lehetne ünnepnap a börtönökben, s ilyenkor a rabok rácsos tésztát kaphatnának az ünnepi ebédhez.

Persze, a bűnszüneti nap legnagyobb jelentősége mégsem ebben rejlene, hanem abban, hogy hétfőnként senki sem dézsmálná a köztulajdont, s így jelentős összegű spórolt pénz maradna az állam zsebében. Ezt az összeget pedig a bűnüldözés elleni harc további korszerűsítésére lehetne fordítani, miszerint az ellenőrzésnek is gyanús helyeken nagy hatósugarú elektromos bűnjelző készülékeket szerelnének fel, melyek az agyban keletkező feszültség alapján jeleznék, ha valaki enyves kézzel akar más tulajdonához nyúlni, vagy egyéb bűnt elkövetni. Igaz, az is előfordulhat, hogy ez a készülék olykor-olykor nem jelezne, mert a bűnözésre hajlamos egyén agyában pont áramszünet van.

Tormai László

– Érdekes, ez már a harmadik író-olvasó találkozó a héten!

JELEN GAZDASÁGI KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT...

Addig olvastam a megváltozott gazdasági körülményekről, arról, hogy ilyen helyzetben mindenkinek rugalmasan, gyorsan kell alkalmazkodni, hogy elhatároztam, magam is kirukkolok valamivel. Természetesen ötletekkel..., hogy mások hogyan, mit és mikor.

Jelen gazdasági körülmények között például teljesen elavult a gépkocsi-nyereménybetétkönyv. Ki akar ma gépkocsit nyerni? Trabantot, kis Polskit még csak-csak. De autót? Pont fordítva kéne. Azt kellene bevezetni, hogy akinek kihúzzák a betétkönyvét, annak megveszik a kocsiját, amit nem tud eladni. Ötezer forintos betétkönyvnél a teljes árát kifizetik, plusz tízezer forint felárat.

Jelen gazdasági körülmények között a lottó sem az igazi. Mit vacakolnak itt rongyos milliókkal? Képzeljék el, hogy az ötös találat nyereménye az lenne, hogy a pénzük öt éven keresztül ugyanannyit ér. Kapnak egy igazolást arról, hogy nyertek 1979-ben a lottón, és jövőre is a mostani békebeli árakon vehetnék meg azt, aminek az a csúnya világpiac felemeli az árát.

Jelen gazdasági körülmények között aranyásásra szólítanám fel a szocialista brigádokat, és beindítanám az egyetemen az alkímiai tanszéket, hogy az aranycsinálást kutassák. A tanszék felettes szerve a felkímiai fakultás lenne, ahol nem kutatnának, hanem elvileg irányítanák a munkát. Hogy milyen alapon? Hát azon, hogy aki ilyen állást kibulizott magának, az tud aranyat csinálni...

Jelen gazdasági körülmények között például kár annyit költeni üzemanyagra. Úgy kéne megoldani a benzinellátást, mint a pincérek, benzinkutasok, fodrászok, taxisok fizetését. Vagyis nem törődni vele, majd kapnak borravalót. Ki kell nevezni az ország összes személyautóját mondjuk pincérnek, és bezárni a benzinkutakat. Szegény autó elmenne borravalóval. Először csak diszkréten csúsztatnák a motorház teteje alá, aztán egyre nyíltabban, végül a kocsi maga tartaná a porlasztóját. A pénzt természetesen tanksapkáját levéve köszönné meg.

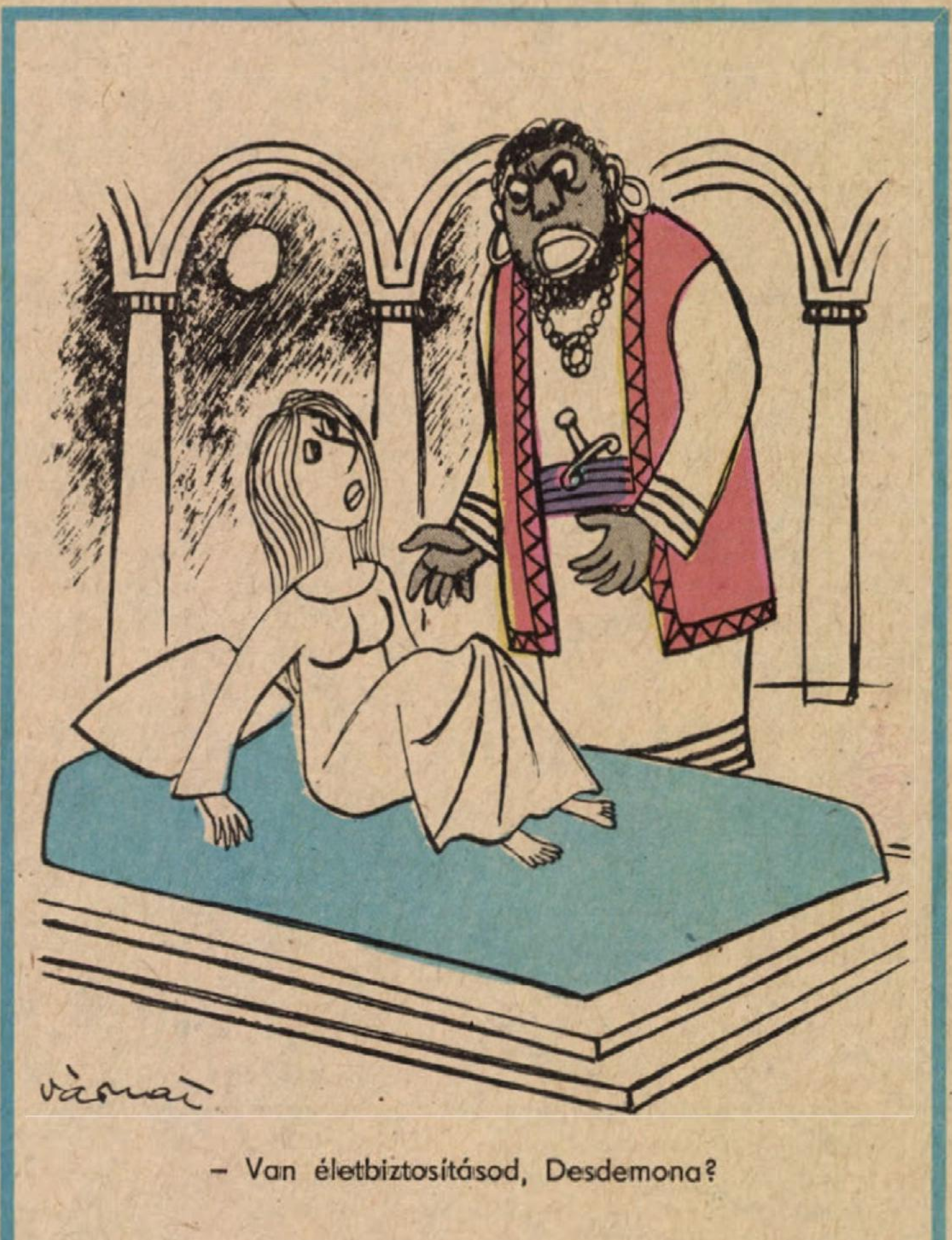
Jelen gazdasági körülmények között nemzetközi harcot kéne indítani az infláció ellen. A pénzromlást pedig úgy lehetne megszüntetni, hogy megszüntetik a pénzt. Olyan dolgokat kell használni pénz helyett, amiknek nem romlik az értéke. Amibe az emberek befektetik a pénzüket. Mármint akinek van. Arany, ékszer, festmény, föld, ház... Egy kiló kenyér egy marék földbe kerülne. Balatoni telekből egy fél marék is elég volna. Egy hétvégi bevásárláshoz a közértbe egy vödör földet vinnénk. Vagy egy negyed gyűrűt, vagy a ház egy tégláját, vagy az Ásító inas című festményből az inas száját. Aztán, ha nekünk fizetnének egy téglával, akkor visszatennénk, hogy ne dőljön össze a ház, a fizetéskor kapott dömpernyi földet ráhordatnánk a telkünkre, hogy legyen min paprikát termelni, a festményt celluxszal ragaszthatnánk össze, műgyűjtőknél, mert első a műélvezet.

Kitűnő ötletemért igazán nem kérek sokat. Megelégszem mondjuk egy aranylánccal, vagy kétszáz téglával, esetleg egy kézikocsinyi vízparti telekkel. Végszükség esetén pénzt is elfogadok. Majd befektetem. A zsebembe.

Tótisz András

– Az embernők is így kezdték!

– Van életbiztosításod, Desdemona?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Tudod, nekem biztos valami komoly bajom van.

— Miből gondolod?

— Abból, hogy már az idegcsillapító sem ízlik.

*

— Télen könnyebb fogyókúrázni, mint nyáron.

— Miért?

— Mert akkor rövidebbek a napok.

*

— Ezt a lovat vegye meg! Egyfolytában tíz kilométert fut — kínálja lovát a vásárban egy bácsi.

— Akkor nem használhatom, én csak négy kilométerre lakom innen.

TRIBÜN

Egy japán diák a következőképpen definiálta az amerikai egyetem fogalmát:

— Az amerikai egyetem egy hatalmas sportklub, ahol azonban a testileg fejletlenebbek számára néha előadásokat is tartanak.

*

George Chuvallo huszonegy teljes évig birtokolta Kanada nehézsúlyú bajnokának címét. Most, negyvenegy éves korában, vitája támadt a szövetséggel, és ennek következtében megfosztották a címtől. Az öreg profi végtelenül öntudatos szöveggel vágott vissza.

— Még halálom után hét esztendővel is én leszek a legjobb nehézsúlyú Kanadában.

*

Brian Clough, a Nottingham Forest menedzsere, új időelmélettel állt elő.

— Az idő repül — mondta. — Kivéve, amikor 1:0-ra vezetünk, még öt perc van hátra a mérkőzésből, és az ellenfél támad.

*

Az amerikai labdarúgást ma is az Európából átszerződött veteránok mozgatják. Rinus Michels, a holland válogatott egykori atyamestere most a Los Angeles Aztecs csapatánál edzősködik és arra a kérdésre: mikor lesz az amerikai labdarúgásnak végre egy amerikai sztárja — így felelt:

— Öt év múlva. Azt hiszem, annyi ideig tart, amíg egy bevándorló megkapja az állampolgárságot...

*

Amerikában két világszövetsége is van a profiboksznak és mindkettő nyilvántartja a saját világbajnokát. John Tate, az egyik szövetség nehézsúlyú világbajnoka, legutóbb végignézte Larry Holmesnak, a másik világbajnoknak a mérkőzését. Utána így nyilatkozott:

— Larry csodálatos, Larry nagyszerű, Larry verhetetlen. Ha többet is láttam volna a munkájából, bizonyára méltóbb szavakkal dicsérhetném tudását.

(p. p.)

Az eszményi kaszkadőr

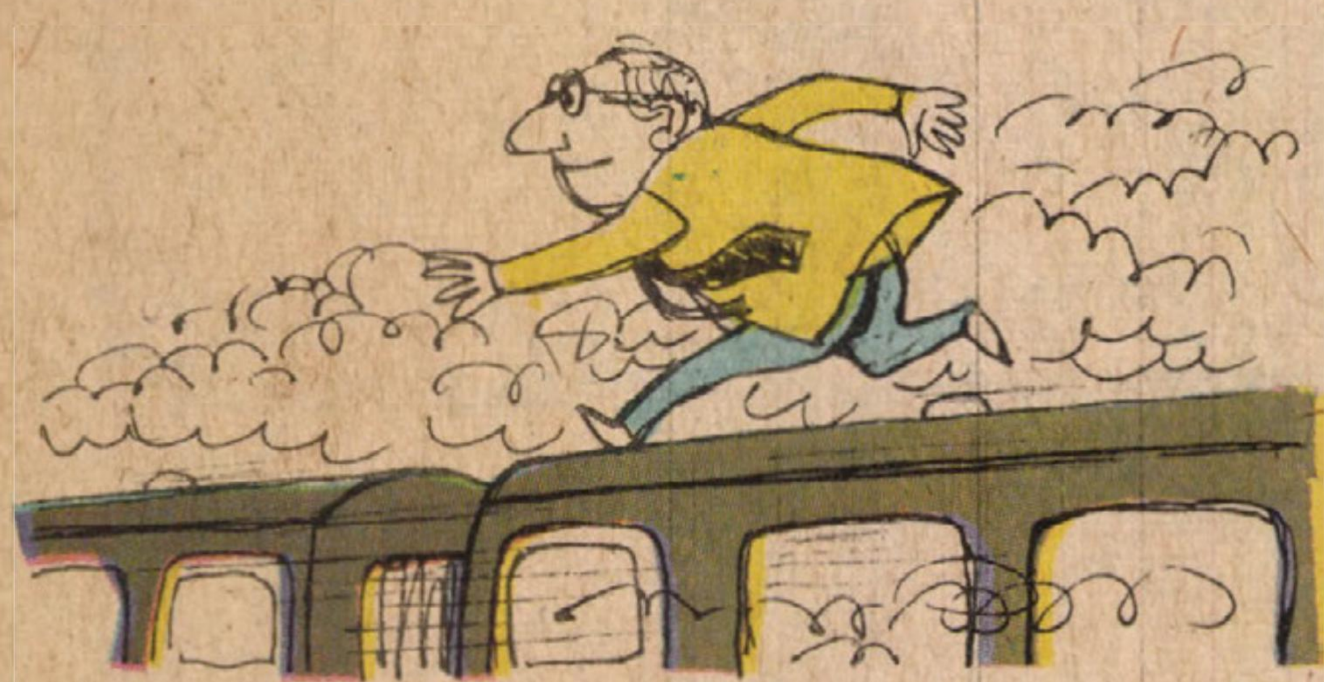
— Micsoda?! — ordított föl sebzett oroszlánként a gyártásvezető, amikor az alacsony, kövérkés, deresedő halántékú férfit elébe vezették. — Magát küldték?! Megőrültek azok?! Kaszkadőrt kértem, nem éjjeliőrt! Mi itt most kalandfilmet csinálunk! Egy üldözős filmet! Ahol a művész urakat a legveszélyesebb jelenetekben akarjuk helyettesíteni. Nekem ehhez egy Tarzanba oltott Muhammad Ali kell, nem pedig egy... egy könyvelő!... Mindjárt az első beállításban egy robogó vonaton menekül a bandita, utána a hősünk, csak úgy szökell át egyik vagontetőről a másikra, amikor a bandita ráló, ő hasravágja magát, majdnem legurul, emberfeletti erőfeszítéssel, félkézzel kapaszkodik a gőzcsőbe, és visszatornássza magát... Nem is folytatom...

— Valóban szükségtelen — bólintott a jövevény, miközben levette, egy szarvasbőr darabkával gondosan megtörülgette minimum nyolcdioptriás szemüvegét, aztán visszatette az orrára, körülnézett. — Hol az a vonat, hadd ugrom föl.

A következő percekben egyik ámulatból a másikba esett a sokat megélt filmes stáb.

Ilyen kaszkadőrt még életükben nem láttak!

Csak azért kellett megismételni még egyszer a vonatos jelenetet, mert a kis köpcös túl gyorsan rohant, szökellt, gurult a vagontetőkön, olyannyira, hogy először az operatőr egyszerűen nem tudta követni a kamerával.

És aztán az ugrás a magaslesről!

Erdőben játszódott ugyanis a második dublőrös jelenet, a vadorzó egy tisztáson lopakodik átal, a vadőrző egy magaslesről veti rá magát.

Az apró kaszkadőr fenomenális volt ezúttal is.

Nem kért a talajra laticel párnákat, habszivacskupacot, nagyméretű papundekli dobozokat, a közel kétemeletnyi magasból párducként csapott le a vadorzót akkorra már szalmabábuval helyettesített célpontra. És tartotta keményen, úgy kellett kicibálni acélos szorításából, mire sikerült, már nem is volt élet a szalmabábuban.

Az első asszisztens odasúgta a második asszisztensének:

— Te, ez a pacák aranyat ér. Ha a jeges mentést is ilyen ragyogóan megcsinálja...

De még mennyire, hogy ragyogóan csinálta meg!

Az volt a feladata, hogy a jeges árból mentsen ki egy lányt, akit a banditák hídról dobtak be a zajló folyóba, minthogy nem forintban kapták meg a váltságdíjat, persze a lány is szalmával, afrikkal volt kitömve.

Mint egy hivatásos jegesmedve, oly magabiztos csapásokkal úszott át a kaszkadőr — télikabátban, kucsmával a fején — a zajló jégtáblák alatt, pillanatok alatt megtalálta a lányt, a fogai közé szorította a pulóverét, kivonszolta a szárazföldre.

Ezt már nem állta meg szó nélkül a rendező sem, odalépett az eszményi kaszkadőrhöz, a kezét nyújtotta.

— Gratulálok a teljesítményéhez, ez már több is, mint profi munka. Árulja már el, hol kapott ilyen rendkívül magas fokú, spéci kiképzést, hiszen maga az üldözésnek, az utolérésnek, az elkapásnak valóságos professzora.

A csurig ázott fenomén szerényen megrázta a fejét.

— Semmiféle kiképzést külön nem kaptam. Az előző foglalkozásomból mentettem át, amit tudok.

— És mivel foglalkozott korábban?

— Tíz évig egy budapesti nagyüzemben voltam kihelyezett könyvárus.

Kürti András

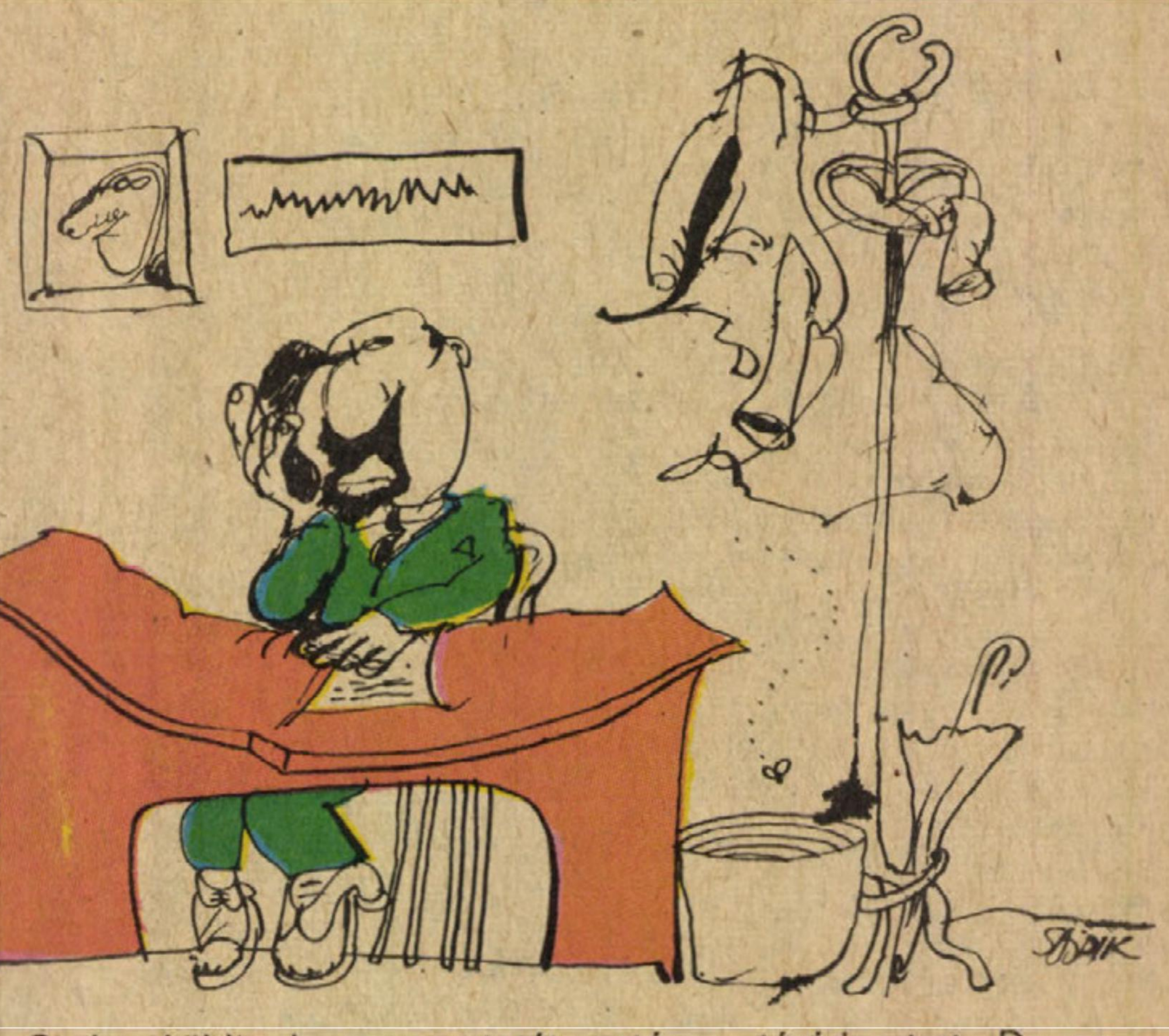

– Most akarnak elaltatni, amikor a krimi legizgalmasabb részénél tartok?!...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

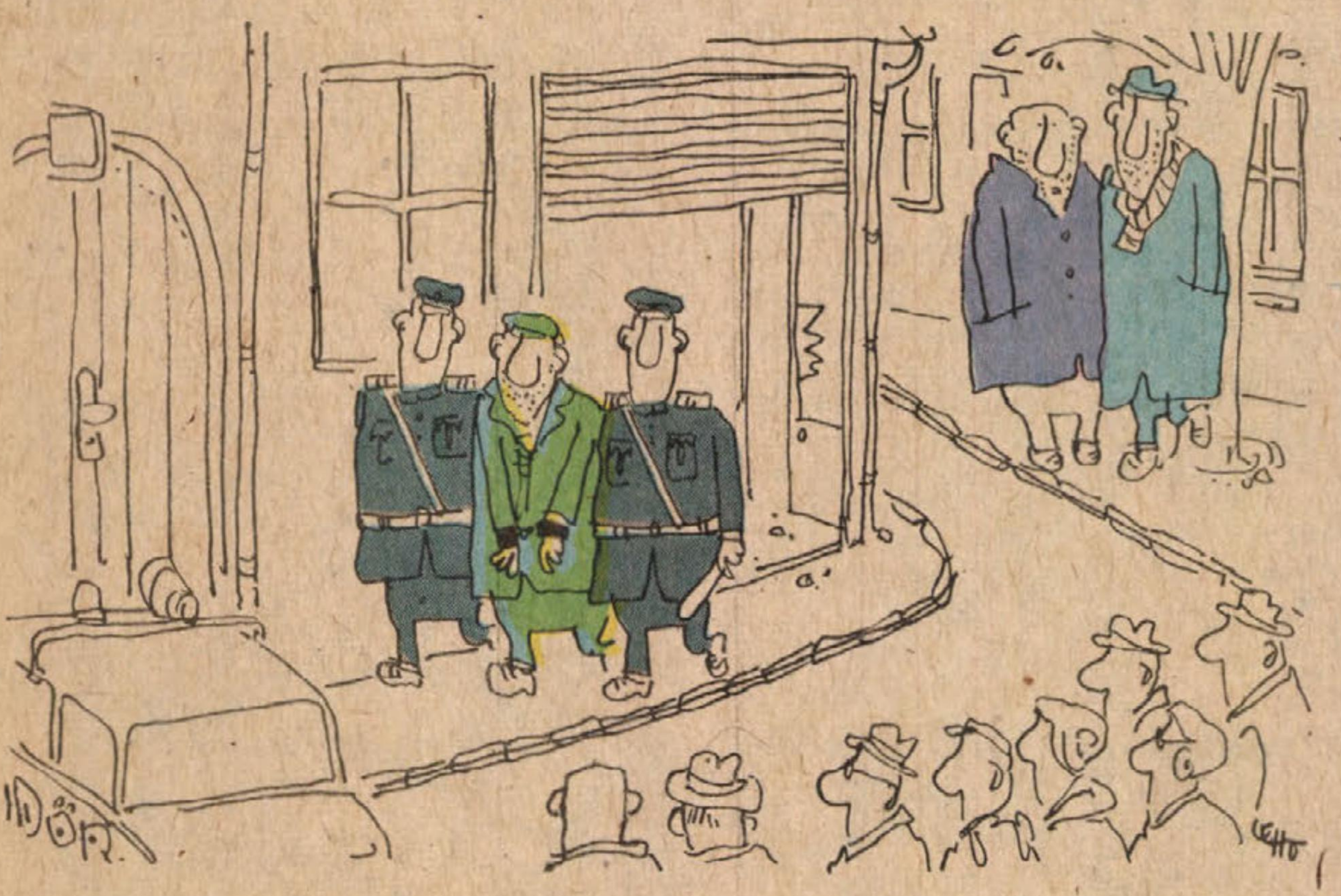
— Meglátja, milyen gyorsan talpraállítom az operáció után — biztat egy férfit a sebész. — Már az első nap öt, a második nap tíz percet, a harmadikon egy teljes órát kell sétálnia...

— Szép kilátások! — mondja a beteg. — De remélem, a műtét alatt megengedi, hogy feküdjek?

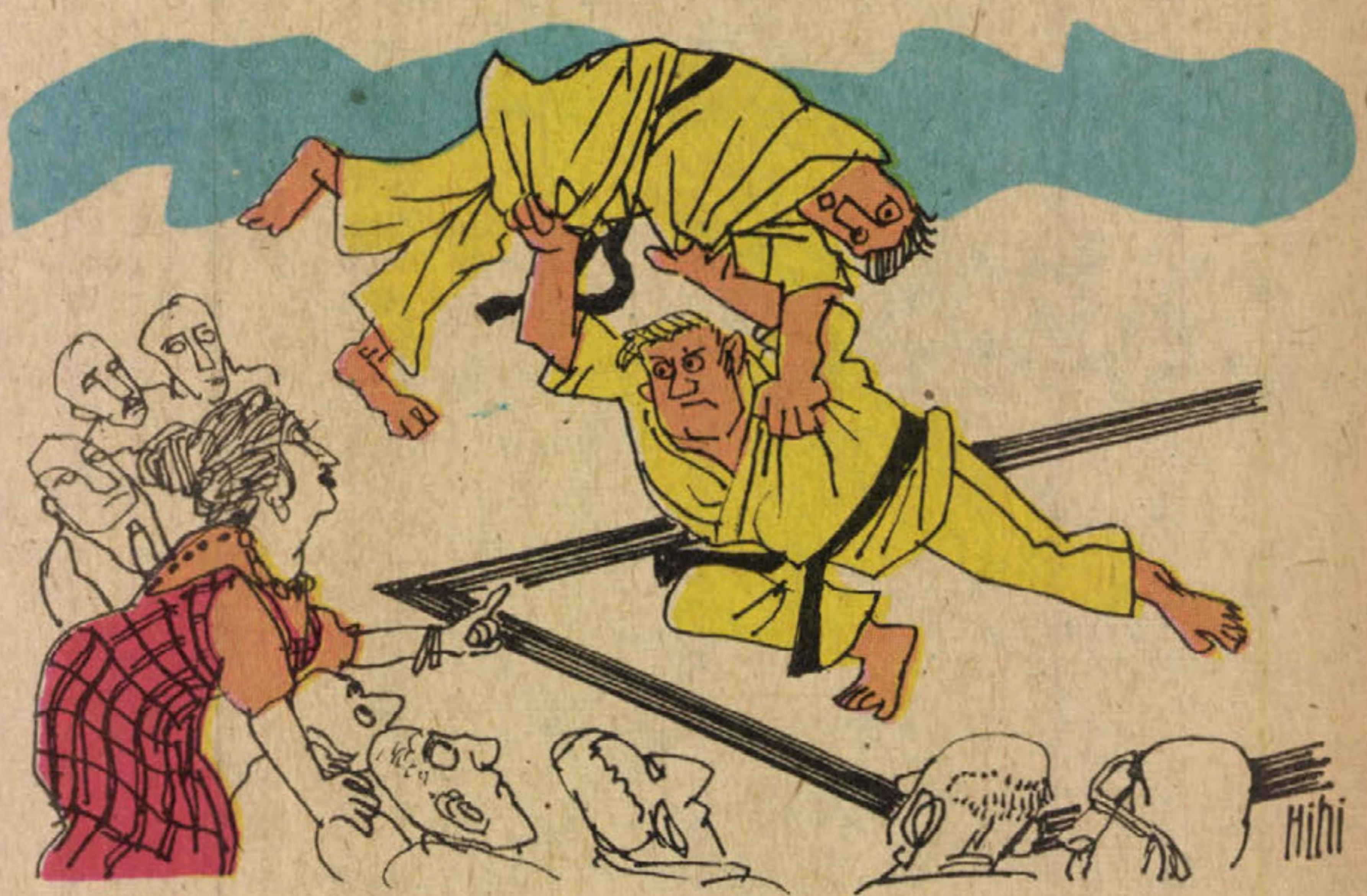
– Gizike, küldje be a nyugtatót, aztán a tévériportert. De ne keverje megint össze a sorrendet!

SPORTNYELV

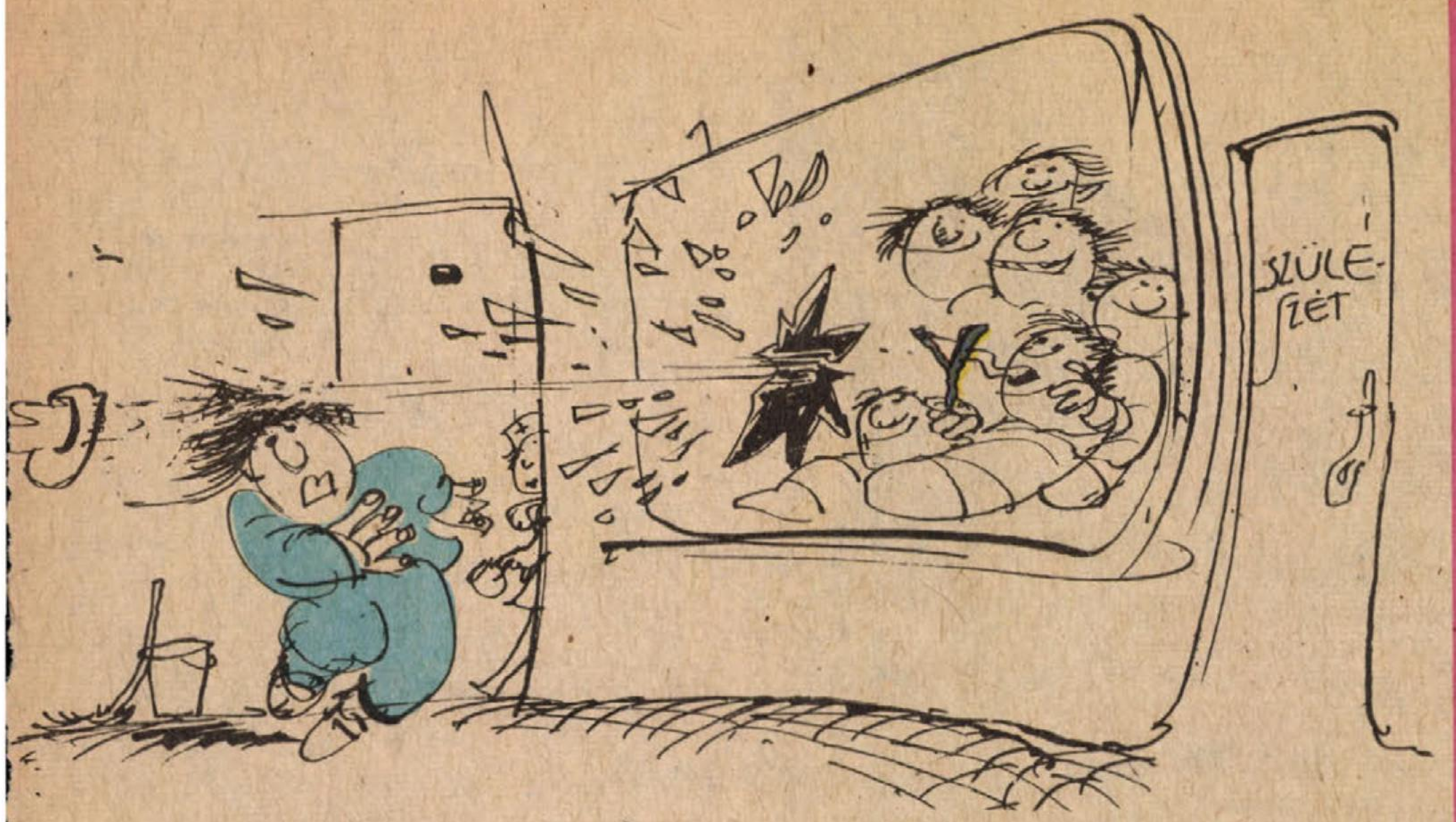

– Hullámvölgyben van...

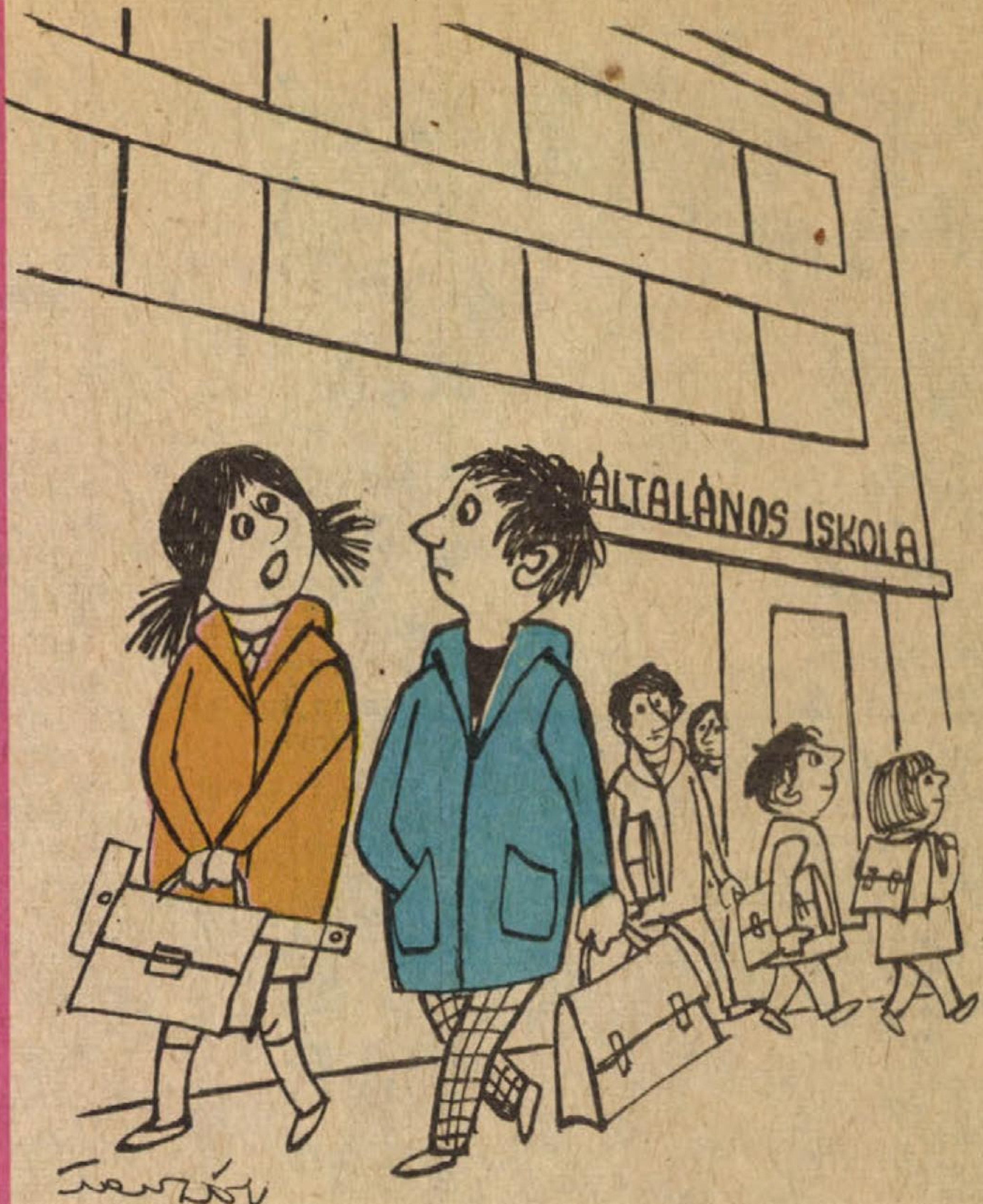
CSELGÁNCS

– Mondja már, fiam, milyen fonallal varrták ezt a köntöst, hogy nem szakad el?

Úgy látszik, már kezdődnek a generációs problémák!

– Te még nem írtál be a „Rendhagyó vita a házasságról" című sorozatba?

– Nem azért költöztünk fel Pestre, hogy te itt a fonóba vagy a táncházba mászkálj!

FORTUNA

AKUPUNKTÚRA

IRODALMI KERESKEDELEM

Találós kérdésünk a következő:

Mit lehet tenni, ha egy üzletág rosszul megy?

Senki se keresse a hagyományos megoldásokat, ne húzzuk az időt, íme a frappáns válasz: ha egy árucikk nem kelendő, házasítani kell egy másik olyannal, ami a kutyának se kell!

A recept — a Paris M .ch jelentése szerint — Los Angelesből származik, ahol egy kétségbeesett áruháztulajdonos úgy lendítette föl a döcögő üzletmenetet, hogy csomagolópapírjaira egy szerelmes regényt nyomtatott. Minden héten új folytatást jelentetett meg, miáltal elérte, hogy vevői újra meg újra visszatértek vásárolni, mert nem hagyta őket nyugton a hőseik sorsa fölötti aggodalom. A tulaj — így szól a hír — ezzel a módszerrel néhány hónap alatt óriási vagyonra tett szert.

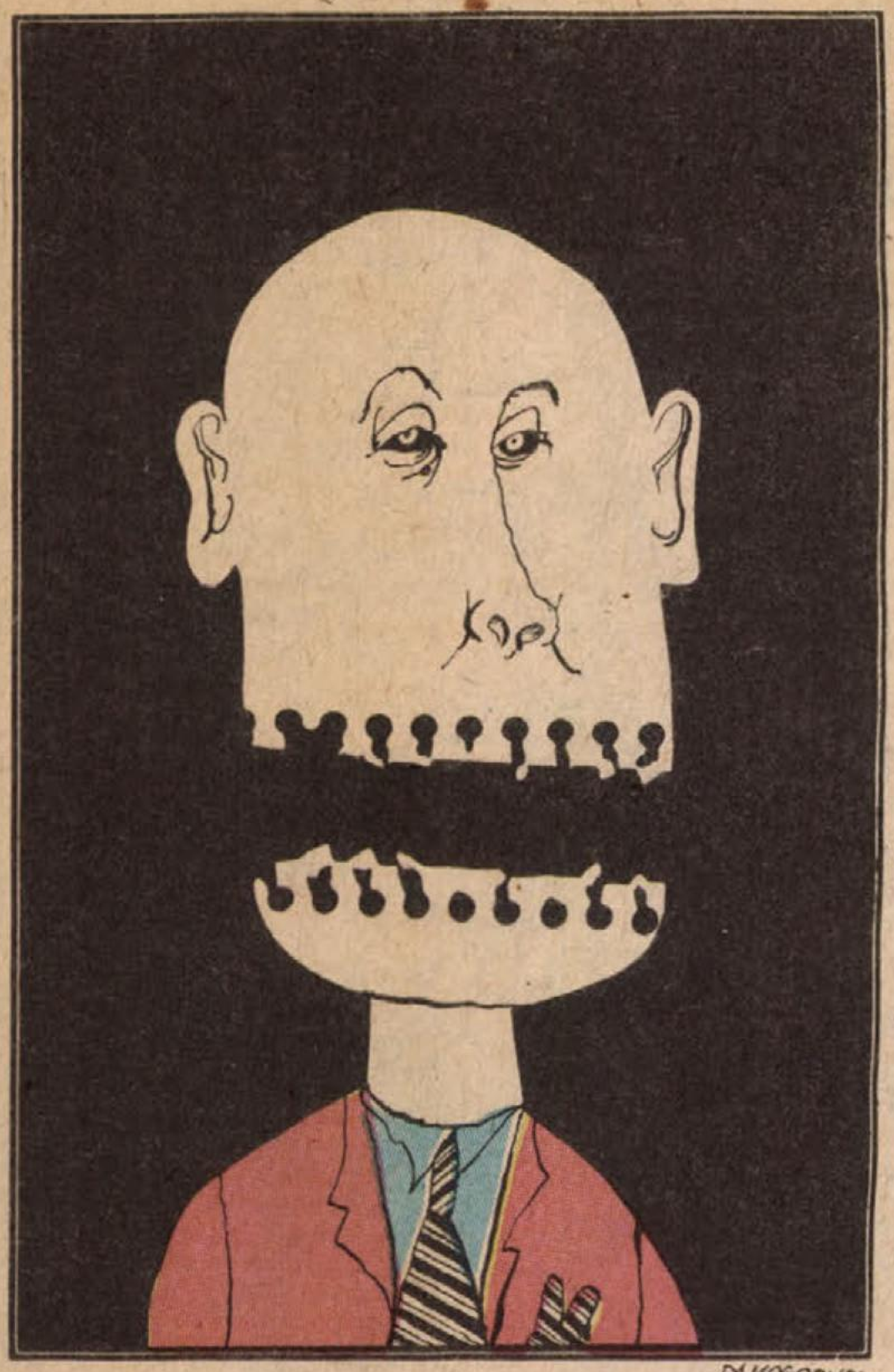
Ha szűkmarkúan bánunk a jelzőkkel, a szisztéma akkor is minimum: zseniális. Ez aztán valóban két légy — egy csapásra! Mert vizsgáljuk csak meg: honi viszonyaink között hogy is festene ez a dolog?

Mint képzeletbeli áruháztulajdonosok próbáljunk piacra dobni néhány olyan árut, amiket a vevők idáig fintorogva mellőztek. Vegyünk csak egyszerű példákat: 20 dekás zöld citromot, melyből 17 deka a héja, pudvás retket, fás karalábét, fonnyadt répát, efféléket. Mindezek idáig ebek harmincadjára jutottak, hacsak nem sikerült rásózni őket vaksi férjekre, ügyetlen srácokra. De nincs többé selejt, ha mindezeket eztán Simléder Áron leleplezésektől hemzsegő, a kortársakat pőrére vetkőztető, önéletrajzi kulcsregényébe csomagolják. — Hogyhogy? — kérdik önök —, hiszen Simléder könyvei évek óta tízezerszám állnak a raktárakban, még féláron se fogynak, úgy se, ha minden eladott példányt maga Simléder szállít is az olvasó lakására. Igen ám, de — most jön a trükk! — a mű másképp nem kapható meg, csakis zacskó gyanánt! Ügyesen el kell terjeszteni, hogy Simléder remekét pikáns kitételei miatt bevonták a forgalomból, fölszabdalták staniclinak, de aki siet, három hervadt saláta társaságában még utolérheti. Kapkodni fogják, kitépik egymás kezéből, tülekednek érte! Az árukapcsolás e fejlett és ravasz változatával elérhető, hogy az amúgy élvezhetetlen zöldségneműeket az irodalmi göngyöleg tegye kapóssá, és fordítva: az eladhatatlan írói termékek a zöldségfélékhez társítva mégis elkeljenek. Így jól jár a zöldségkereskedelem, mert megszabadul a selejttől, a reklamációtól, a sajtó örökös szemrehányásaitól — és jól járnak a könyvkiadók, mivel megtakarítják a különben elfekvő művek beköttetésének, borítólapjának reklámozásának, tarolásának és terjesztésének költségeit. Sőt: papíriparunk is jelentős megtakarítást érhet el, hogyha az amúgyis csak bezúzásra alkalmas műveket mindjárt staniclikra nyomtatják.

Végül — bár ővele csak legutolsó sorban szokás törődni —, e kooperáció révén elkerülhetetlenül jól jár a fogyasztó is, hiszen akár salátát kap irodalmi köntösben, akár önéletrajzi regényt spenótbéléssel: mindenképpen kétszer annyi zöldséghez jut, ugyanazért a pénzért...

Kaposy Miklós

SZÁJTÉPÉS

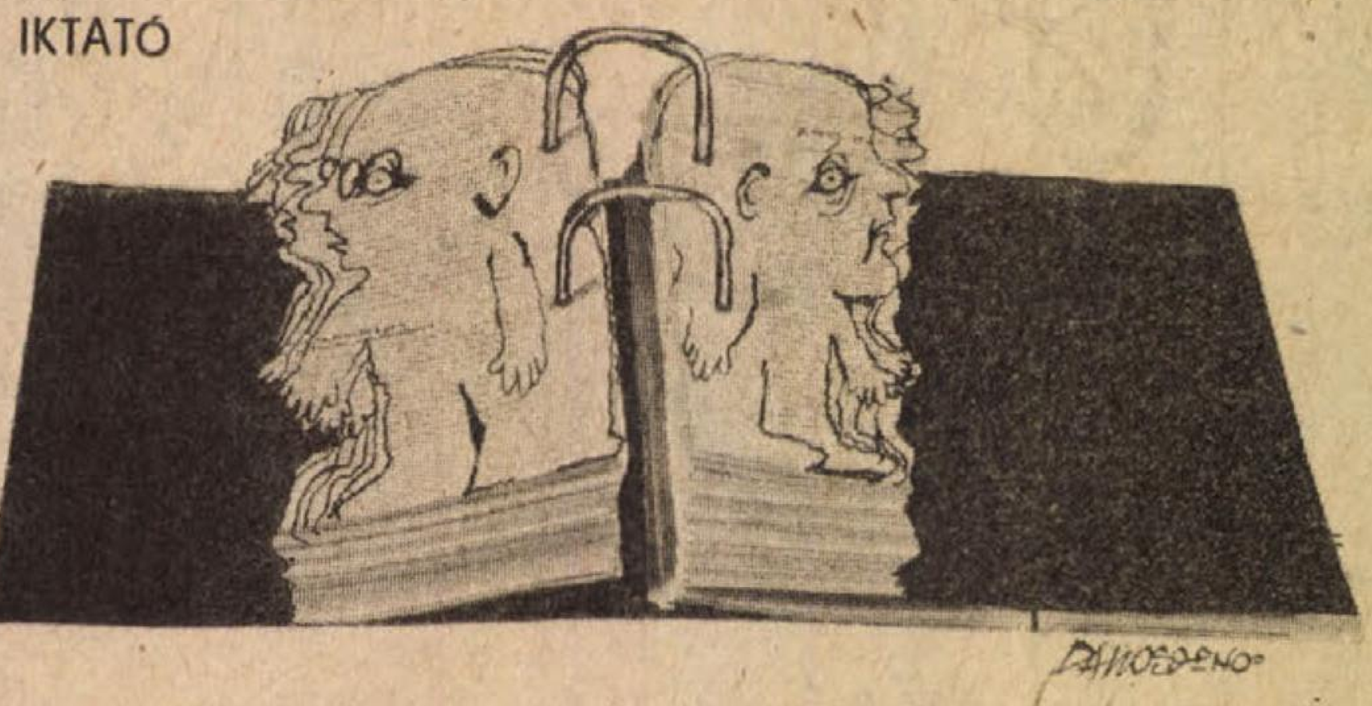
DALLOS JENŐ:

EMBEREK

SOK A RÉMHÍR

IKTATÓ

SZILÁNKOK

BÜROKRÁCIA

— Még kérjen egy bélyegzőt a negyedik emeleti iktatóban, és aztán vegye tudomásul, hogy a kérvényét elutasítottuk.

ROSSZ FILM

— Fiacskám, ha megint intőt hozol haza, büntetésből moziba mész!

NŐI SZEMMEL

— Házas emberrel nem szívesen barátkozom, még akkor sem, ha a férjem.

DERÉK GYEREK

— Én, mielőtt az életben valami fontos lépésben döntenék, megbeszélem a problémámat az anyámmal, hogy aztán az akarata ellen tudjak dönteni.

JÓ FÉRJ

— Nekem mindig van egy kis dugipénzem, amit szintén a feleségemnek adok.

ZSENIÁLIS EMBER

— Rengeteg üzemanyagot megtakarítok azáltal, hogy be sem ülök a kocsimba.

GYUFA

— Kaphatnék, uram, egy szál gyufát?

— Előbb beszéljük meg, hogy milyen feltételek mellett kéri, és milyen határidőre adja vissza.

FÉLELEM

A fogorvos előszobájában a fogorvos ült és drukkolt, hogy ne jöjjön páciense, mert rettenetesen félt a foghúzástól.

HÁZASSÁG

Kölcsönös elhidegülés volt annak az oka, hogy együttmaradtak. Így volt kit gyűlölniük.

FODRÁSZNÁL

— Szeszbedörzsölést parancsol?

— Köszönöm, amúgy is dörzsölt vagyok.

TERVEZGETÉS

— Úgy tervezzük, hogy a lányunk jövőre férjhez megy, egy év múlva elválik, aztán majd csak talál egy hozzáillőt.

ÉTTEREM

— A mi éttermünknek van egy remek trükkje: a vendég azt hiszi, hogy zónát evett, és csak a fizetésnél tudja meg, hogy nagyadag volt.

ELLENŐRZÉS

A felületes, hiányos ellenőrzés következtében a revizor éveken keresztül nem jött rá, hogy csalja a felesége.

MAGÁNY

„Ha nem szóltál volna, bölcs maradtál volna", tartja a mondás. Ő, szegény, csak azért maradt bölcs, mert egész életében nem volt kihez szólnia.

Galambos Szilveszter

LOVAGIASSÁG

A nő ott állt a Vörösmarty tér sarkán. Csinosan és kétségbeesetten állt ott. Kezében szép fővárosunk térképét tartotta. Azt nézte, forgatta. Időnként fölpillantott, tájékozódni próbált.

Én őt néztem, és szintén tájékozódni próbáltam. Azt rögtön megállapítottam, hogy külföldi, és mozdult bennem a segítőkészség. De nem veszi-e tolakodásnak?

Nem vette, sőt nagyon hálás volt, amikor hozzáléptem. Még el sem rebeghettem csodálatos német mondatomat, hogy „Könne ich helfen, Madám?", orrom alá tolt egy cédulát, amelyen ez állt: „Hotel-Service, Petőfi tér 3."

„Sprechen Sie deutsch?" — kérdeztem. „Ein bischen" — válaszolta ő csábos mosollyal, amire én lelkesen közöltem, hogy „ich probiere helfen".

„Danke sehr" — dalolta, és én megértettem a hangjából, hogy ez a „nagyon köszönöm" nem sablonos *nagyonköszönöm*, hanem igenis, láttam a tekintetéből, ebben ígéret van, jaj nekem, ezt nem szabad kihagynom.

Föltolultak bennem regényekben olvasott, filmekben látott emlékeim, és elfelejtettem, hogy vállamon huszonöt év van már kétszer is, meg a ráadás, de ez a novemberi ködben nem látszik, és ha kihúzom magam... Mindenesetre megkérdeztem, hogy egyedül van-e.

A válasza kedves volt, sőt bizsergető. Nem értettem szó szerint, ugyanis szerénykedő „bischen"-ét meghazudtolva profeszszori szinten beszélte a németet. Legalábbis hozzám képest. Szóval, a körítés sem lehetett rossz, de az kétségtelenül benne volt, hogy *ha én elhagyom, akkor egyedül lesz.*

Otthagyhattam ezek után? Ugye nem? Inkább elmagyaráztam, hogy roppant bonyolult (sehr **kompliziert!**) a Hotel-Service-be gehen, legjobb, ha elkísérem.

Újra kaptam egy ígéretes *dankesehrt*, majd mélyen meghajolt előttem. Azt hittem, hogy ez valami népi motívum, s mármár meghatódtam, amikor láttam, hogy két jókora bőröndöt emelt föl.

Természetesen nem engedhettem, hogy ő vigye. Elvettem tőle. Mnd a kettőt. Nem volt egyszerű, harcolnom kellett érte hosszú másodpercekig, de győztem. Láttam az arcán, hogy újabb jó pontot szereztem.

Elindultunk. Ő dicsérte Budapestet, én kihúztam magam —

amennyire tudtam. A két bőrönd ugyanis egy kicsit... hm... nem volt éppen könnyű. És egyre nehezebbek lettek, de valamit valamiért — lódultam tovább, és szorgalmasan vigyorogtam, meg bólogattam, mert egyre csak beszélt, s várta, hogy én válaszoljak, de cipelni két ilyen ólomdögöt, és közben németül csevegni... A második saroknál letettem a bőröndöket, miután megfogalmaztam egy szép mondatot, amelyben megérdeklődöm, hogy hová való, és közben kifújom magam.

— Vielleicht schwer? (Talán nehéz?) — kérdezte aggódón.

— Aber! (Ugyan!) — nevettem fölényesen, és fölkaptam a két táskát. Közben jól odamondogattam magamnak: Gondolj azokra, akik annodacu halálos párbajt vívtak a nőért, vagy konkrétan ama walesi hercegre, aki egy világbirodalom trónjáról mondott le szerelméért! „Hát igen... — válaszoltam magamnak —, de nem cipelt két ilyen ménkő nehéz pakkot itt, hanem kecskeméti barackot iszogatott egy sarokkal odébb."

Egy sarok, már csak egy sarok! Azért az egy vacak sarokért nem szalasztom el ezt a mellettem tipegő tüneményt, aki... aki egészen biztos, hogy valami alvilági szervezet tagja, mert mi más lenne olyan irdatlan súlyú, mint az a két tucat géppfegyver, amit cigölök?

Fél szemmel ránéztem, és sietve elhessegettem magamtól ostoba gondolatomat. Ez a kedves, ez a szolíd-szelíd, ez a nyílt tekintetű, ez a csókolnivaló... Igen, igen, csókolnivaló — ujjongtam magamban, és elképzeltem...

Nem kellett soká képzelgetnem, már láttam is.

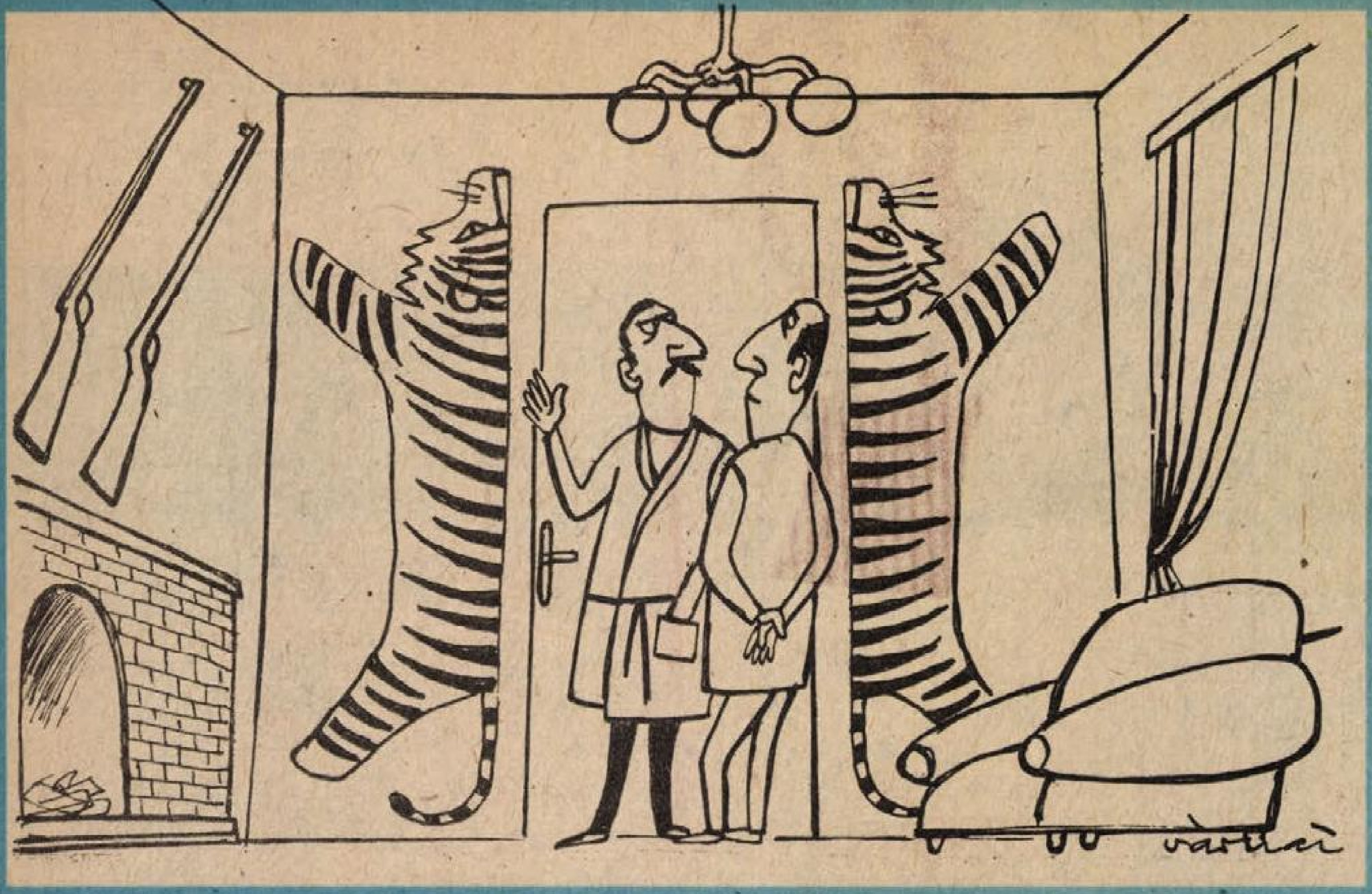
Már amennyire láttam a homlokomról lecsorgó verejtékem függönyén keresztül. Valami hatalmas szörnyeteg, két fejjel magasabb, fél méterrel szélesebb nálam: gorilla-karokkal átfogja, öleli, csókolja.

Az álnok nőszemély ekkor felém fordult, és kényelmesen, sőt pimasz élvetegen a behemót férfi karjaiban maradva, magyarázott valamit rólam.

Fülemben üstdobok dörömböltek, nem hallottam semmit, fogalmam se volt, milyen nyelven beszélnek. Beszéltek? Huhogtak, köhögtek, a gorilla meg rámvigyorgott a lófogaival, és a mancsát nyújtotta. Közben morgott, brummogott. A hölgyike pedig tolmácsolta németül. Gonosz károgásából nem sokat értettem, csupán annyit, hogy a férje mindig is tudta, hogy a magyar lovagias nép.

Nagy nehezen kiszabadítottam kezemet a góliát satujából, és otthagytam őket rogyadozva, de büszkén: sikerült öregbítenem a lovagias magyar nép jóhírét.

Sólyom László

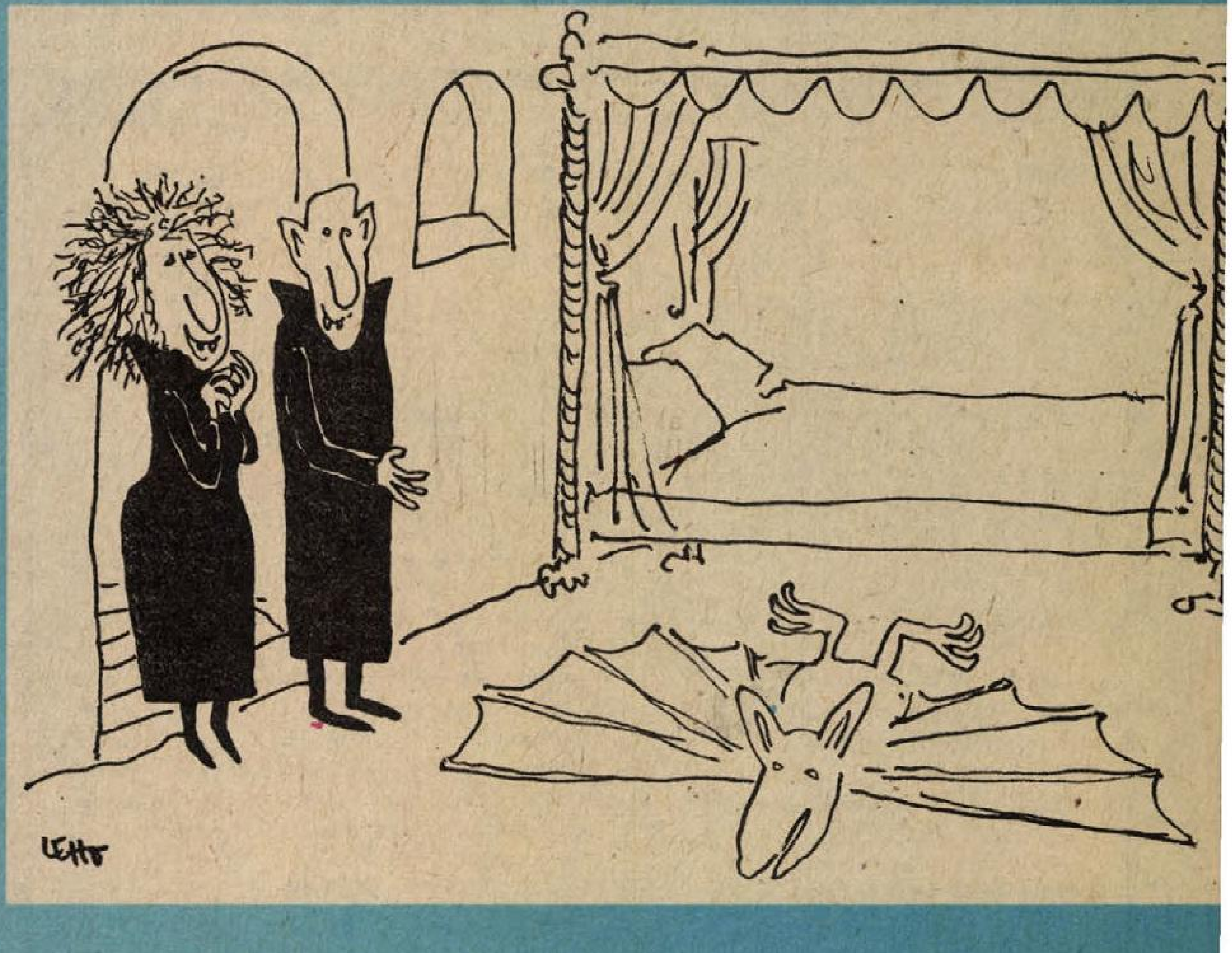

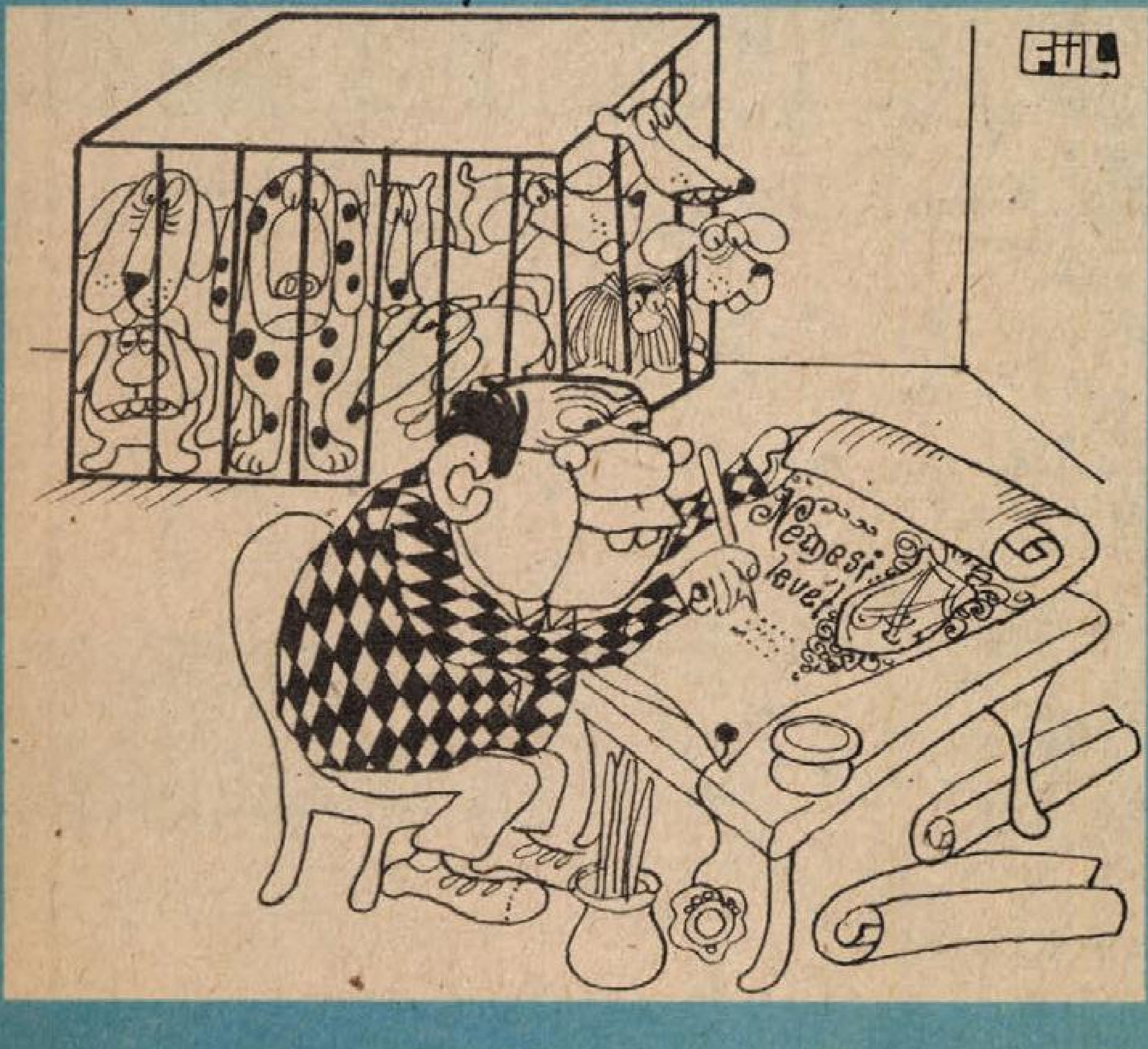

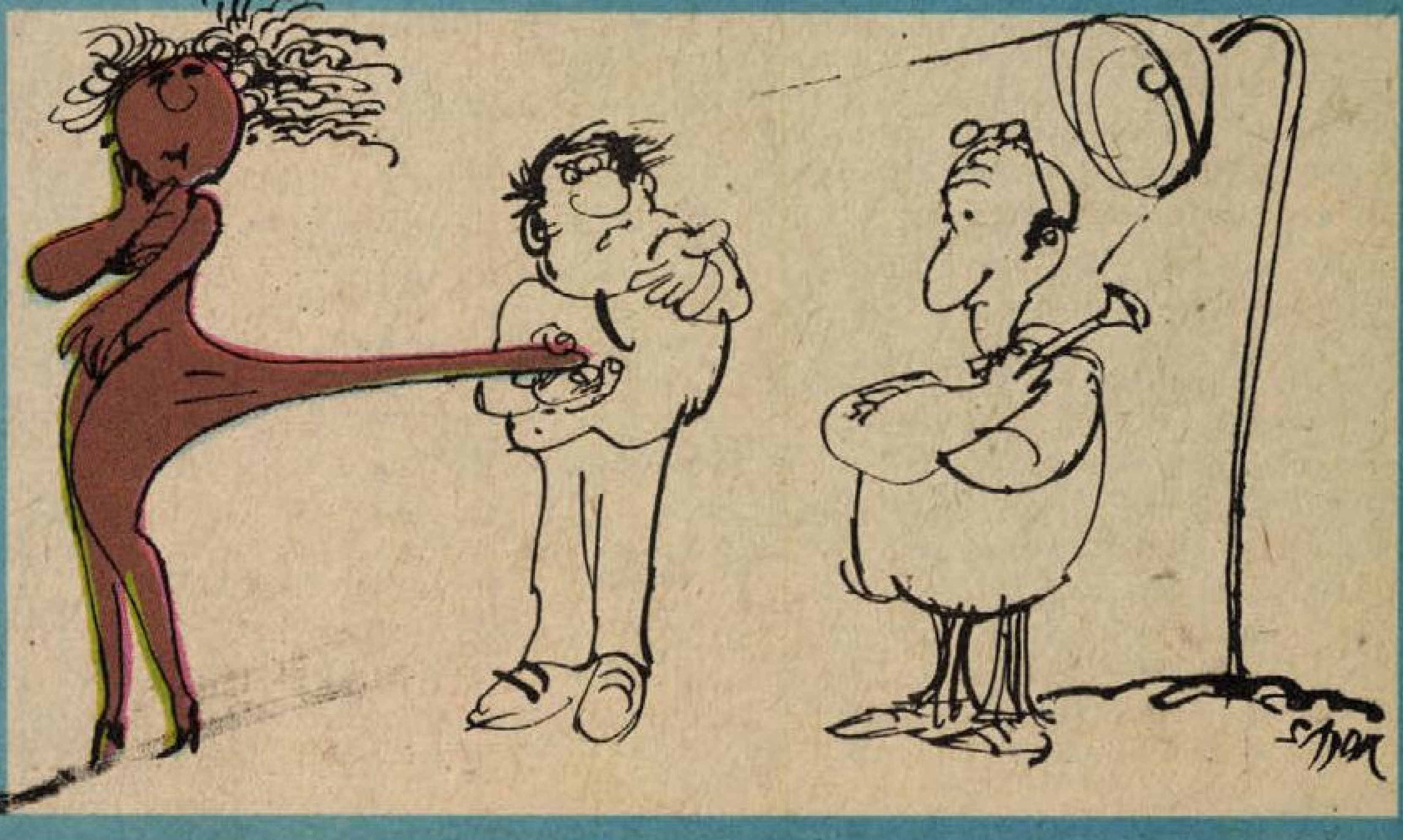
VÁRNAI
DALLOS
HEGEDŰS
LEHOCZKI
FÜLÖP
SAJDIK

BŐR

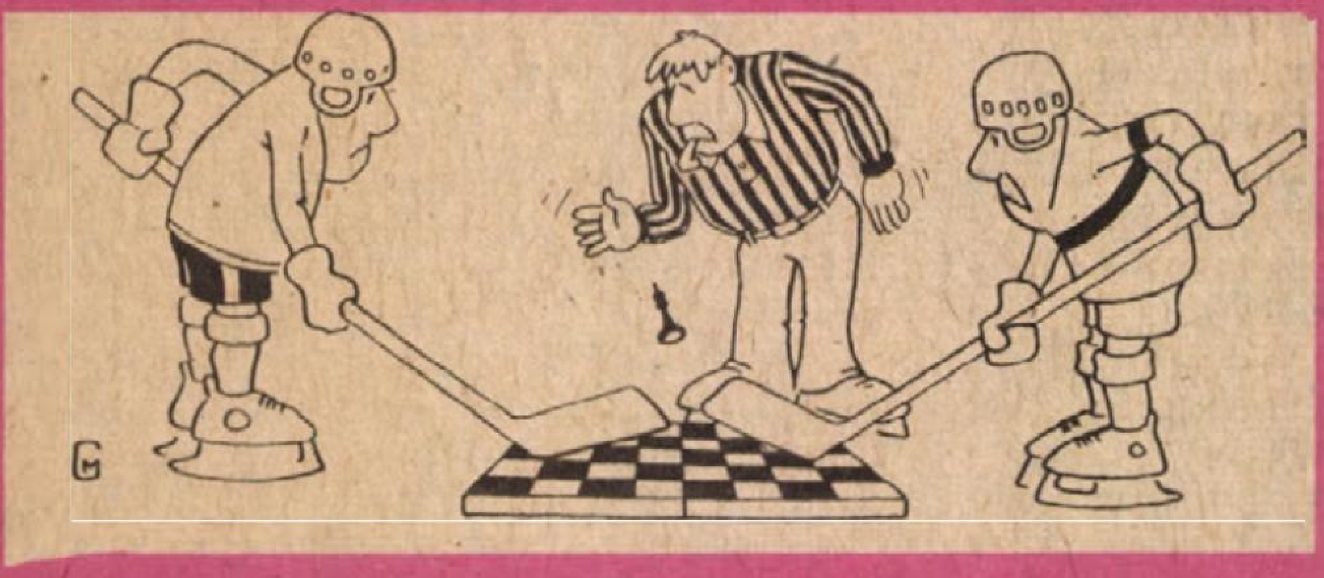

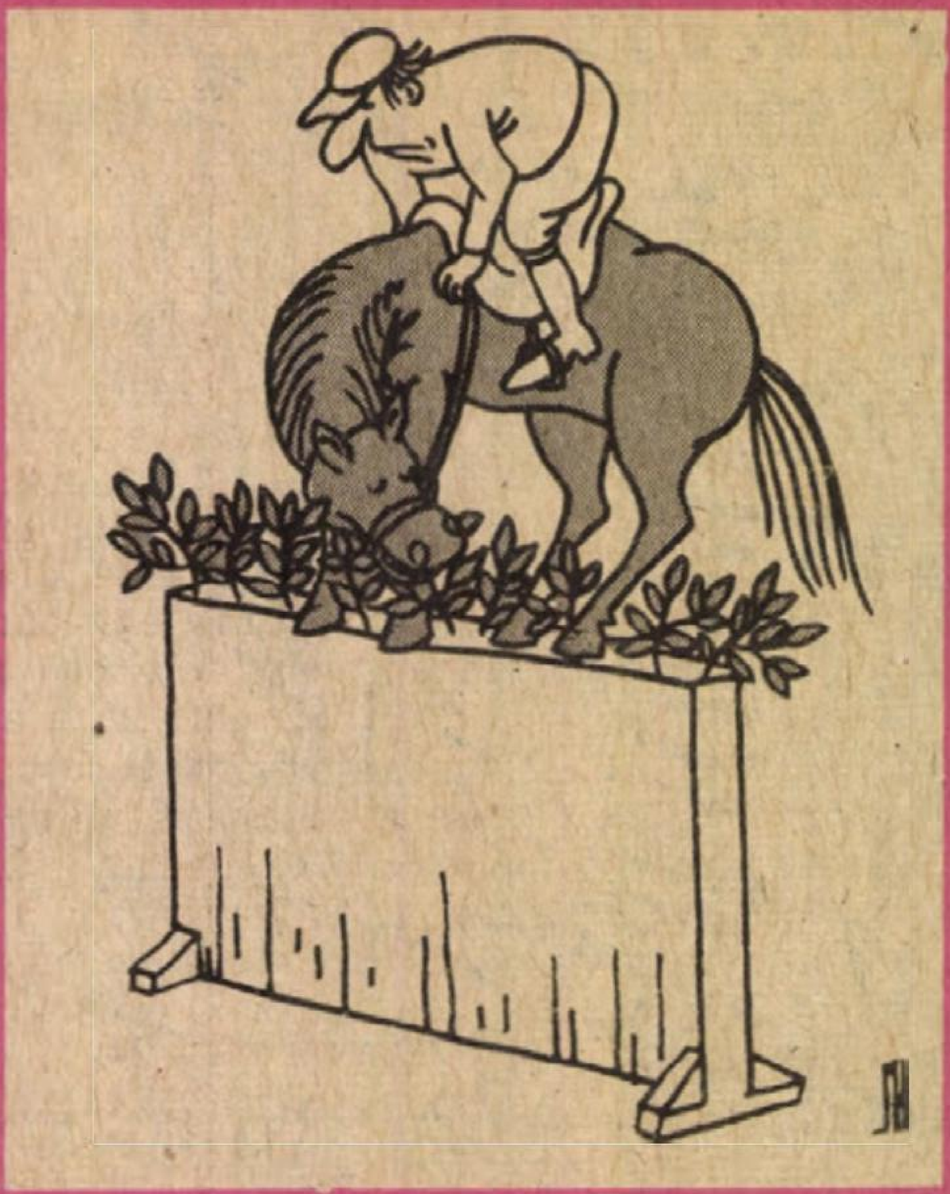

IMPORT HUMOR

A SPORT VILÁGA

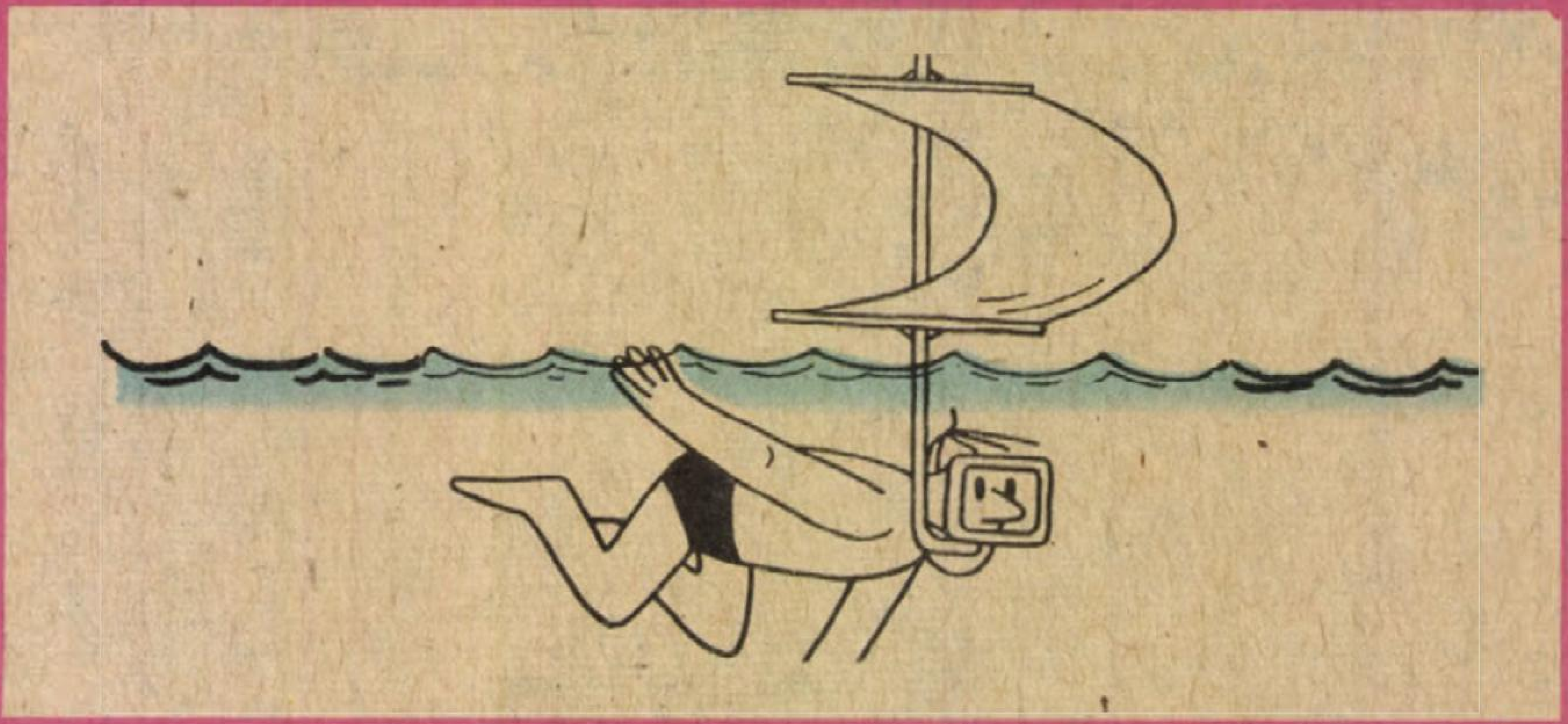
Öt rajz a moszkvai Krokogyilból

AZ OLVASÓ OLDALA

LAPTERJESZTÉS '79

1

B. A., 25 éves értelmiségi egy novemberi hétköznap délután a Váci utcán végig száguldó, áruját hangosan kínáló rikkancsfiútól Esti Hírlapot kért. Átnyújtott érte 1,20 Ft-ot, a délutáni napilap hivatalos ellenértékét. Amikor a rikkancs felmérte az összeget, visszavette potenciális vevőjétől az annak félig már átnyújtott napilapot, e szavak kíséretében: „Na menj a…, én tanuló vagyok!" — és száguldott tovább.

B. A., mint mi mindanynyian, sok furcsaságot tapasztalt ugyan az utóbbi időkben a kereskedelmi életben, ez mégis sokk-ként érte. Az alkalmi rikkancs tehát törvényszerűen kötelezővé tette a borravalót, különben akkor sincs áru, ha van. Mégis eléggé liberálisnak nevezhetjük az újságárus ifjút, hiszen csupán letegezte, trágársággal illette és árumegvonásra büntette renitens vásárolni szándékozóját, de pofon — egyelőre nem ütötte. Vagy talán csak azért nem, mert sietett?

2

G. P., ugyancsak 25 éves értelmiségi, Tanács körúti lakos, elsétált az aránylag közeli József nádor térre a Posta Központi Hírlapiroda központjába, hogy megkíséreljen előfizetni a Magyarország című hetilapra.

Nálunk nem lehet, kérem, hangzott kissé ideges felhanggal a válasz, menjen a lakóhelye szerint illetékes kerületi postahivatalba.

Miért menjek én a Verseny utcába, amikor az sokkal messzebb van tőlem, mint a József nádor tér? — kérdezte G. P. és még az is hozzátette — megmutatta! —, hogy a Magyarország impresszumának tanúsága szerint, előfizetni a József nádor téren is lehet.

Nem lehet, vágta el a vitát az ott ülő tisztviselőnő, a korábbinál is idegesebben. Hozzáfűzte, hogy különben is már háromnegyed tizenkettő lesz öt perc múlva és szombat van.

Voltaképpen nem történt semmi, csak annyi, hogy a Magyarország egy potenciális előfizetőt vesztett. Nyert-e valamit vajon a Posta Központi Hírlapiroda?

3

V. A. 32 éves orvosnő, Bp. XII., Trencsényi utcai lakos egy novemberi délután, házuk előtt az utcán összetalálkozott ismerős lapkihordójával, aki neki az előfizetett 1 napi- és 4 hetilapot kihordta a postafiókjába — eddig! Mert most ezzel a hetykén előadott, dermesztő tartalmú szöveggel fogadta őt a saját terjesztője: „Lemondtam az összes lapját!". Az orvosnő rémülten kérdezte betűmegvonásra ítéltetésének okát. „Mert tegnap itt jártam inkasszálni, és nem volt senki otthon!" „Inspekciós voltam a kórházban" — mentegetőzött az egycsapásra hoppon maradt, előfizető — „de hiszen várhatott volna egy napot, én nem mondtam, hogy nem fizetek tovább elő!"

„Most már késő!" húzta fel a vállát a terjesztő és száguldott tovább. Az orvosnő pedig protekcióért szalad fűhöz-fához, hátha sikerül elintéznie, hogy továbbra is előfizethessen azokra a lapokra, amelyeket olvasni szeret.

Barabás Tamás

HÉTSZÁZÉRT BEÁZHAT?

Nyugdíjas szülők vagyunk, nem könnyen izzadjuk ki most érettségizett fiunk új cipőjének árát: 692 forintot. A XX., Kossuth L. u. 43/A alatti cipőboltban enynyiért vettünk egy pár 41-es bőrcipőt. K hónap sem telt el, amikor egyszer esős időben úgy jött haza a fiú, hogy cipője orrán-száján áradt a víz, mintha egy teli lavórban áztatták volna. Visszavittem a cipőt az üzletbe, ahol természetesnek találták, hogy ha esőben viselik, beázik. Hiába érveltem, hogy az én időmben a bőrtalpú cipők csak akkor áztak be, ha lyukas volt a talpuk, meg hogy ez a cipő csaknem hétszáz forintba került. Azért visszavették a cipőt, de amikor eligazításuk szerint tíz nap múlva érdeklődtem, közölték a szakvéleményt: beázhat.

Azóta is cipőt keresünk. Hátha találunk hétszáz forintnál olcsóbbat és olyat, amelynek nincs „hivatalos engedélye" rá, hogy beázhat.

Sovcsik Jánosné
Bp., Thököly út 17/b. 1205

EGY KIS ÉDES FÉLHOMÁLYBAN

A Vérhalom tér a Rózsadomb egyik legforgalmasabb csomópontja. A teret övező házakban van egy körzeti orvosi rendelő, egy gyógyszertár, a téren két autóbuszmegálló és egy nyilvános telefon is található. Ez a forgalmas II. kerületi tér hosszú hónapok óta kísérteties félhomályba merül. Nem voltam rest megszámolni: a téren és a tér körül 18 lámpaoszlop található, mindegyikben két-két égő, de csupán hat oszlopon volt világítás és ezek közül is háromban mindössze egy-egy izzó égett. A tervezett közvilágításnak ez bizony csupán a 25 százaléka. Nem jobb a helyzet a környező utcákban sem. A Pentelei Molnár utcában például, ahol lakom, hét oszlop van. Ezek közül csak ötre szereltek fel világítást, köztük egy duplaégőst. Az öt közül is csak két oszlopon működik a világítás, s a duplaégősben csak az egyik égő ég. Ez 33 százaléka a tervezett közvilágításnak.

Gergely Miklós
Bp., Pentelei Molnár u. 4. 1025

A CÍMZETT VÁLASZOL

JÖJJ VISSZA HOZZÁM, KAZETTÁM
(Ludas, 39. sz.)

Filmhívó laboratóriumainkban a munkafolyamatok, kidolgozási technológiák nem teszik lehetővé, hogy a kazettákat munkatasakjukba visszarakják. Kazettákat azonban rendszeresen küldünk minden boltunkba, hogy megrendelőik kazettaigényét kielégíthessék. Utasítottuk illetékes részlegünk vezetőjét, hogy soron kívüli kazetta-küldeménynyel lássa el az Ofotért boltjait.

Erdélyi László Attila
mb. ig.
Fővárosi Fotó V.

VAKULJ MAGYAR
(Ludas, 45. sz.)

A XII. ker. Bán utca közvilágítását 1979. XI. 1-én kijavítottuk.

Németh Lajos,
üzemig. h.
Bp. Elektromos Művek
Észak-budai Üzemigazgatóság

TÜCSÖK és BOGÁR

Ugye ez kedves? Civil a tanpályán. *(Győrött fotózta Bográn Béla)*

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

31. Vevőtájékoztató
Az Ön által vásárolt termék francia import eredetű 100% pamut összetételű cordbársony.
Mosása: szintetikus mosószerrel, de más típusú anyaggal ne mossuk együtt.
Mosás hatására 50%-os összemenés várható.

A termék az Okisz Labor és a …Szikra Ruházati Szövetkezet..közös cikke
Budapest, VII. Rákóczi út 30.

Ettől a terméktől aztán egyszerű örökre megszabadulni. Az ember kétszer kimossa és kész.
(Beküldte Barna József)

VÁSÁROLUNK originál DIÓBELET kilogrammonként 90 Ft-os áron.

Álbél-árusok kíméljenek!
(A Kisalföld c. lap hirdetései között lelte dr. Kováts Zoltán, győri olvasónk)

A világon – egy lakosra számítva – a legtöbb lovat ma Mongóliában tartják: 2 milliót. A képen a kancák fejése: először a csi-

Itatni is elég lehet!
(A Világ Ifjúsága c. lapból ollózta Ficzay István, ajkai olvasónk)

MEGJELENT

ZSÖLLYE

Vanessa Redgrave nemrég így nyilatkozott a Hollywood Reporter című újság munkatársának:

„Sok fiatal színésznő, ha szerelmes szerepet kap, nem tud másra gondolni, csak a szexre! A szívük csak akkor jut eszükbe, ha a forgatókönyv szerint infarktust kapnak!"

*

Két fiatal színész beszélget. Együtt végezték el két éve a színiiskolát, aztán az egyik vidékre szerződött, a másik Pestre. A vidéki színész panaszkodik.

— Nem hívnak sem a tévébe, sem a szinkronba, sem a rádióba, mert nem ismernek!

A pesti színész legyint.

— Vigasztalódj, ennél sokkal rosszabb, ha nem hívnak sem a tévébe, sem a szinkronba, sem a rádióba... azért, mert ismernek!

Kovács Gyula, a József Attila Színház fiatal színésze fel-alá sétál a csípős decemberi szélben, előadás után a színház előtt. Bodrogi Gyula megkérdi:

— Kire vársz?

Kovács levelet húz elő a zsebéből.

— Egy kislány írt nekem, meg akar ismerkedni velem. Azt ígérte, hogy ma este előadás után itt lesz... de még nincs itt!

Bodrogi kezét ráteszi fiatal kollégája vállára.

— Hallgass rám! Az olyan nőre, akire várni kell, nem érdemes várni!

*

Kazal László a napokban betért az egyik gyógynövényüzletbe.

— Van abból a híres hajnövesztő szerükből? Most már én is elhatároztam, hogy kipróbálom, annyi jót hallottam róla.

Az eladó rámosolygott Kazalra.

— Kicsi vagy nagy üveggel adhatok a művész úrnak?

Kazal kicsit gondolkodott.

— Kis üveget kérek! Tudja, kedves kisasszony, nem szeretem a túl hosszú hajat!

*

Varsóban a Nemzetközi Gyermekév alkalmából egy gyermekkórház felépítésére koncertet rendeztek és erre az UNICEF a magyar Omega zenekart hívta meg. A délután öt órakor kezdődő előadást hatalmas tömeg nézte és tapsolta végig, és a fiúk több órán át szórakoztatták a lelkes közönséget. Koncert után legtöbben olyan fáradtak voltak, hogy felmentek a szobájukba lefeküdni. Molnár György, az együttes „Elefánt" becenévre hallgató gitárosa is. Csak a zenekar vezetője, Benkő László állta hősiesen a rajongók, meg az újságírók rohamát. Az egyik legnagyobb lengyel képes magazin megkérte Benkőt, hogy csalogassa le kollégáit a szobáikból, hogy fényképriportot készíthessenek a zenekarról. Benkő elsőnek Molnár György szobájába kopogott be.

— Elefánt! Engedj be, fontos ügyről van szó...

Bentről egy álmos hang dörmögte:

— Nem vagyok itthon!

Benkő most már hangosabban verte az ajtót.

— Milyen butaság ez, hogy nem vagy itthon? Hiszen ki van téve a cipőd a szobád előtt!

A válasz a szobából néhány pillanat múlva így hangzott:

— Igen, mert a másik cipőmben mentem be a városba kicsit körülnézni!

Rátonyi Róbert

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Az orvos kisfia apukával autózik, és később így számol be barátjának élményeiről:

— Először apu minden kocsit megelőzött, később aztán bennünket vett üldözőbe egy motoros sisakos bácsi. Megállított bennünket, és receptet írt fel apunak.

KEDVES OLVASÓ!

A nyomda kívánságára összevontan jelenik meg a Ludas Matyi ez évi 51-es és 52-es száma. A karácsony előtti napokban tehát

DUPLA TERJEDELEMBEN, DUPLA ÁRON

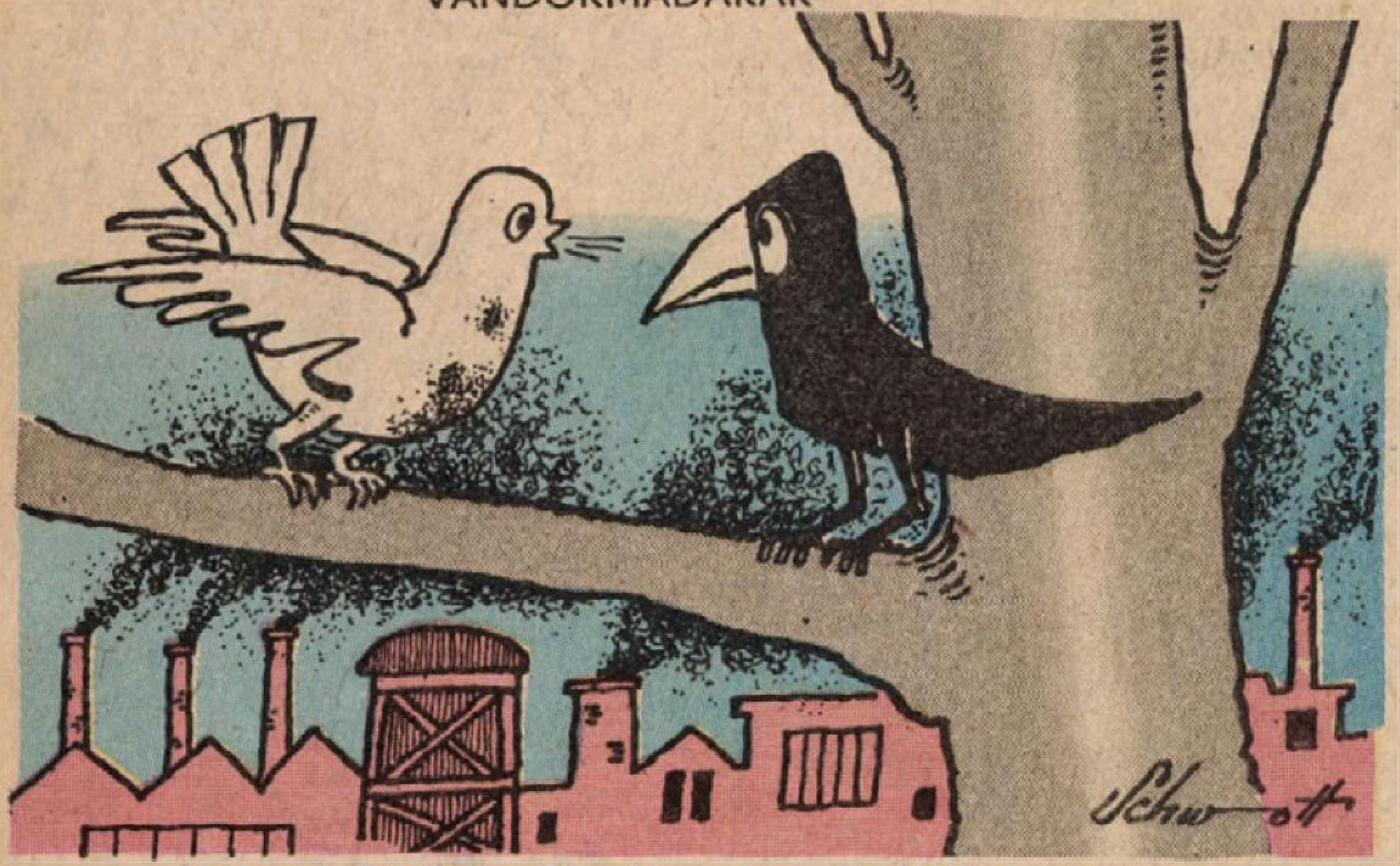
(5 forint 60 fillérért) kerül az utcára a Ludas. A 32 oldalas lapszám sok-sok vidám rajza és írása remélhetőleg kellemes szórakozást nyújt majd a soknapos ünnep üres óráiban.

Ebben az évben még egyszer találkozunk majd az olvasókkal. A nyomda és a posta ígérete szerint

MÁR SZILVESZTER ELŐTT
AZ UTCÁN LESZ
A JÖVŐ ÉVI ELSŐ SZÁMUNK,

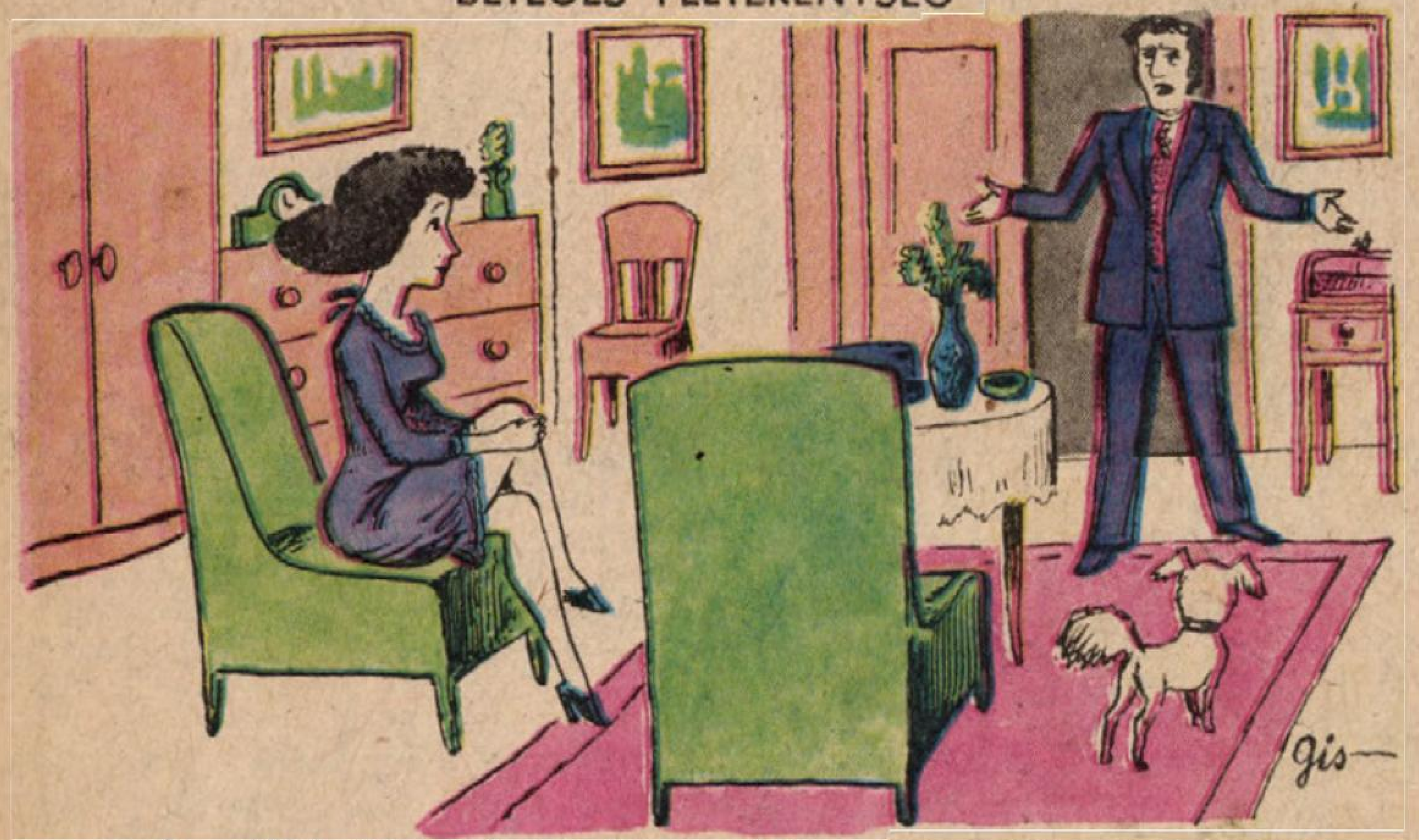
amelyben munkatársaink rajzban és írásban elmondják, mire emlékeznek szívesen a hetvenes évekből és mire emlékeznének szívesen a nyolcvanas évekből; s ezenkívül bemutatjuk a nyolcvanas évek legidőszerűbb társasjátékát is.

VÁNDORMADARAK

– Neked, hollókám, ez a füst meg se kottyan...

BETEGES FÉLTÉKENYSÉG

– Az előbb hívtalak telefonon. Már megint mással beszéltél.

A NOVEMBERI (11. SZÁM) LUDAS MAGAZIN KERESZTREJTVÉNYÉNEK MEGFEJTÉSE:

„Hogy lehet maga ilyen konzervatív, én már régóta géppel keltetek."

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:

Bocskor Irén, Magosliget, Fő út 49. 4953

Blaskó Józsefné, Bp., Bocskai u. 5/a. 1043

Szukics István, Bp., Bányató u. 26. 1108

A nyereményeket postán küldjük el.

SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Árkus József
Főszerkesztő-helyettes: Mikes György
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959
Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI Budapest V., József nádor tér 1. 1900) közvetlenül, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
79.2308/2-50 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: Bolgár Imre
Index: 25 504
ISSN 0134–0611

Találós kérdés

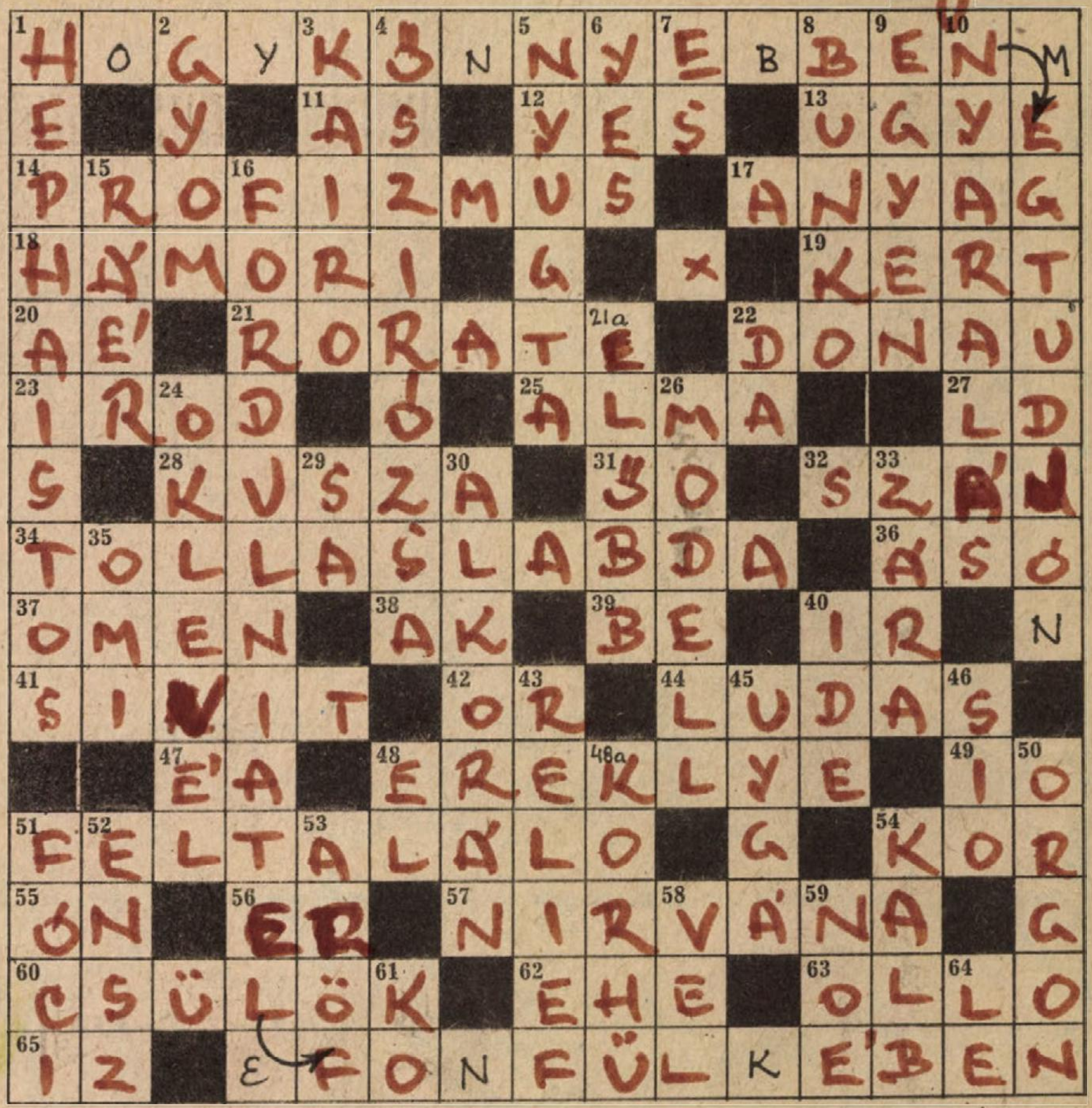
Miért van rövid farka az elefántnak? Aki erre a kérdésre ismerni akarja a választ, fejtse meg rejtvényünk vízszintes 1. és függőleges 16. sorait. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb december 17-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

11. Az arzén vegyjele
12. Angol igen
13. Kérdőszó
14. Sportolás, pénzbeli ellenszolgáltatásért
17. Ruhára való
18. Fiatal színésznőnk (Ildikó)
19. A szabad természet egy kis bekerített része
20. A. É.
21. Hajnali mise
22. Legnagyobb folyónk neve Ausztriában
23. Papírra veted
25. Gyümölcs
27. Római 50 és 500
28. Például: a zavaros, áttekinthetetlen írói mű
31. Rokon magánhangzók
32. Nyílás a fejen
34. Fiatal sportág
36. Kerti szerszám
37. Baljóslatú előjel
38. A. K.
39. A berillium vegyjele
40. Európai nép
41. Kellemetlenül éles hangot hallat
42. O. R.
44. Matyink vezetékneve
47. É. A.
48. Nagy becsben tartott emléktárgy
49. Jupiter kedvese
51. Valami eddig nem ismert dolgot hoz létre
54. Éveink száma
55. Fémes elem
56. Német „ő"
57. A buddhista vallásban a legmagasabb boldogság állapota
60. Jól illik a bablevesbe
62. A teher közepe
63. Vágószerszám
65. Lekvár

FÜGGŐLEGES

1. A görög mitológiában a tűz és a kovácsok istene
2. Fölösleges növény
3. Afrikai állam fővárosa
4. Virág, mely a magyar történelemben jelképpé vált
5. Pénzátvételt igazol
6. Mint a 12. vízsz.
7. Az esküvő kezdete
8. A bot kiszélesedő vége
9. Van „ilyen" áram is, ruha is
10. Kellemes időtöltés
15. Bőven van ideje
21a. Időhatározó is, helyhatározó is
22. Orosz igen
24. Valamilyen képzettséget tanúsít
26. Különleges, egyedi ruhadarab
29. S. A.
30. A mohamedánok szent könyve (eredeti névelős formája)
33. Egykor Dalmácia fővárosa volt (ma: Zadar)
35. T-vel: kis Tamás
40. Erre a helyre
43. Művészi dombormű
45. Már nem korszerű hadieszköz (fordítva)
46. Csatorna a Dunántúlon
48. L
48a. Ilyen legyen a történelmi dráma jelmeze
50. A Tartuffe egyik szereplője
51. A legnépszerűbb sport
52. Államok világszervezete
53. Hajdani hosszmérték névelővel
54. Borjú — németül
58. Eszközhatározó-rag
59. Bibliai hajós
61. Knock out (kiütés)
64. Igekötő

SZÓFOGADÓ GYEREK

című keresztrejtvényünk megfejtése:

— Köszönöm szépen a vajas kenyeret, a többiről nem szólok egy szót se.

200—200 forintot nyert:

Orbán Józsefné, Tapolca, Alkotmány u. 14/B. 8300

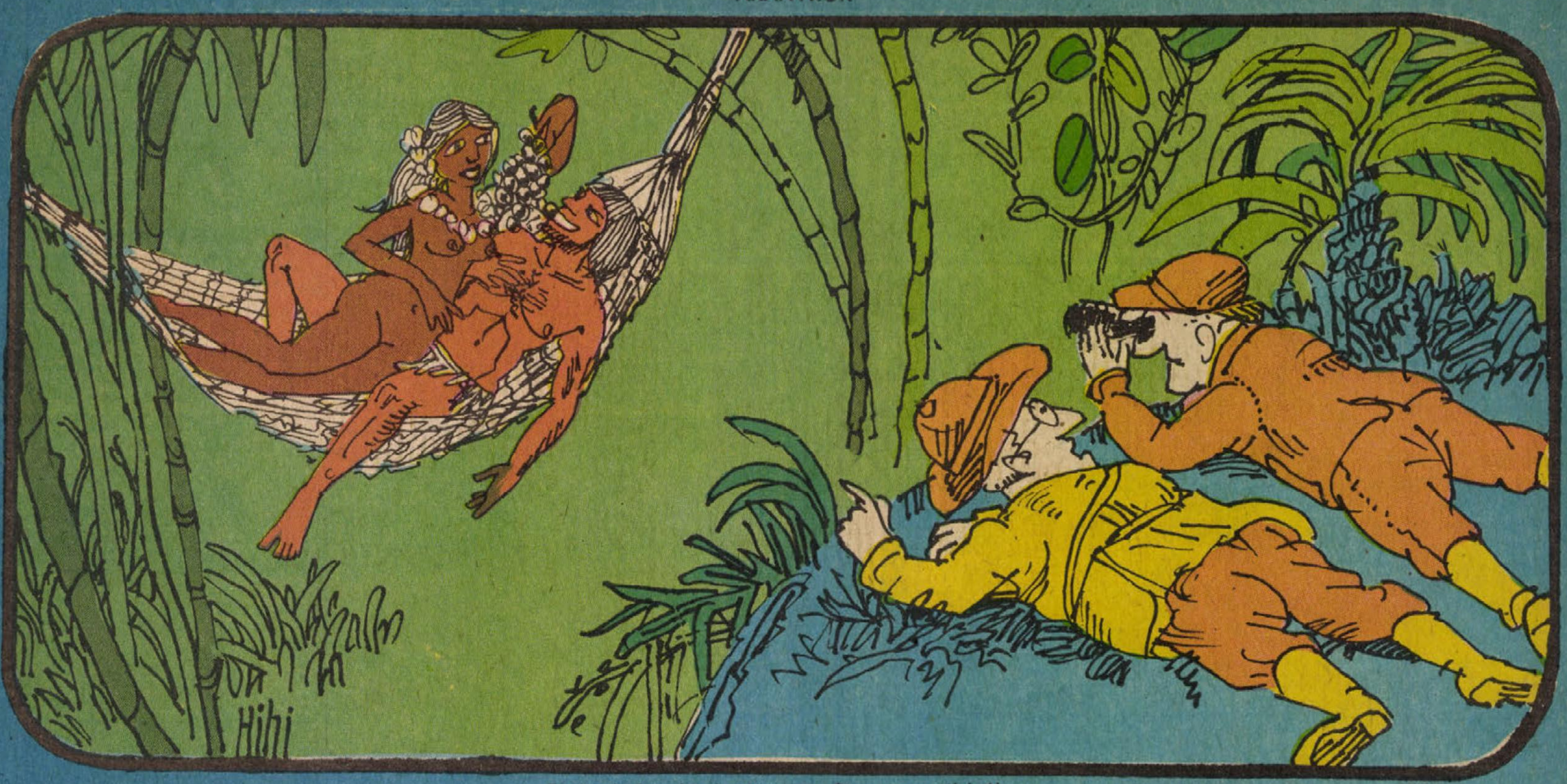
Kőszegi István, Pécs, Patak u. 4. 7634

Budai Lajosné, Bp., Márvány u. 27. 1127

A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

ARANYKOR

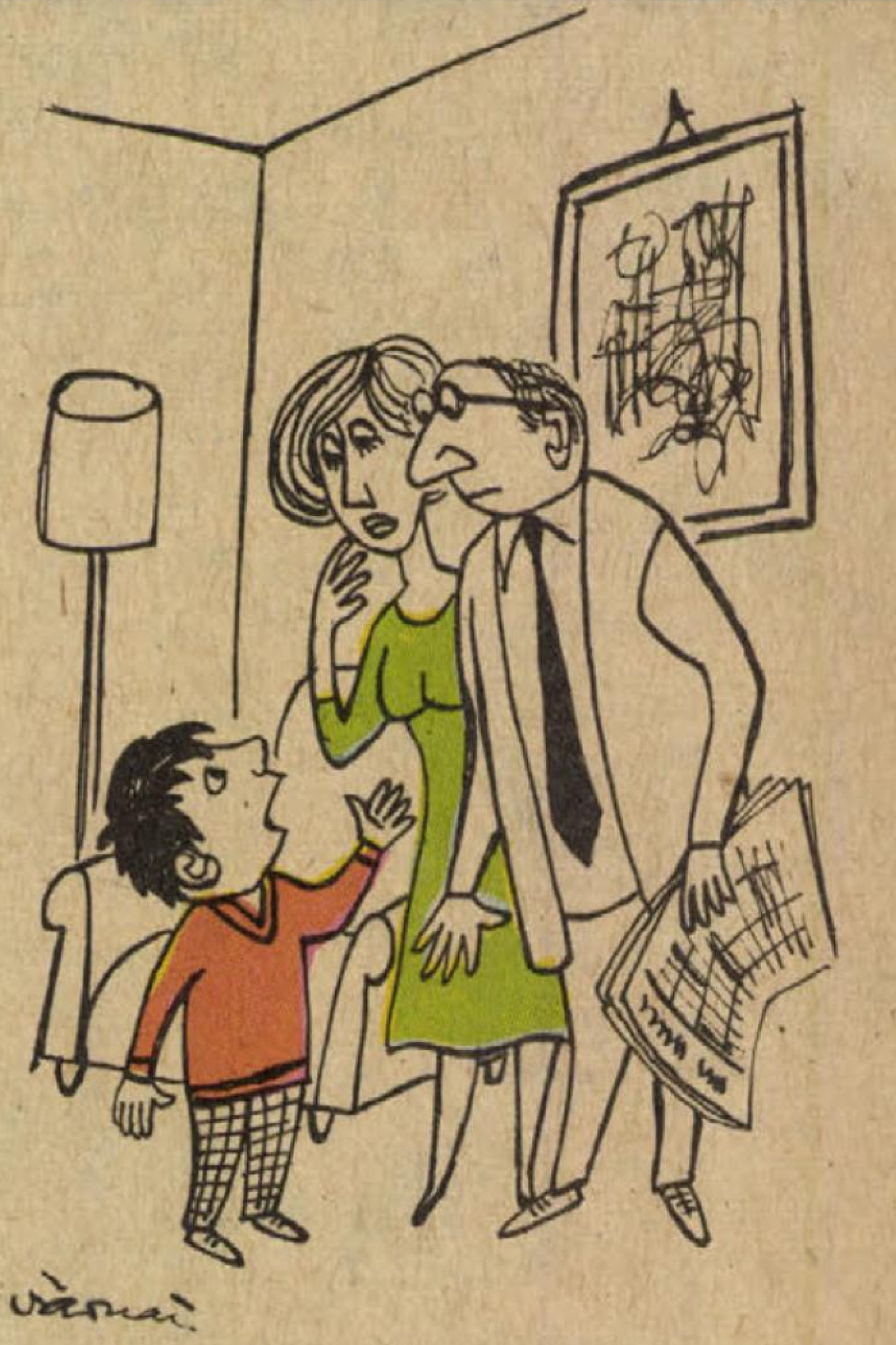
– Ezeknek fogalmuk sincs az új matematikáról...

MANIPULÁCIÓ

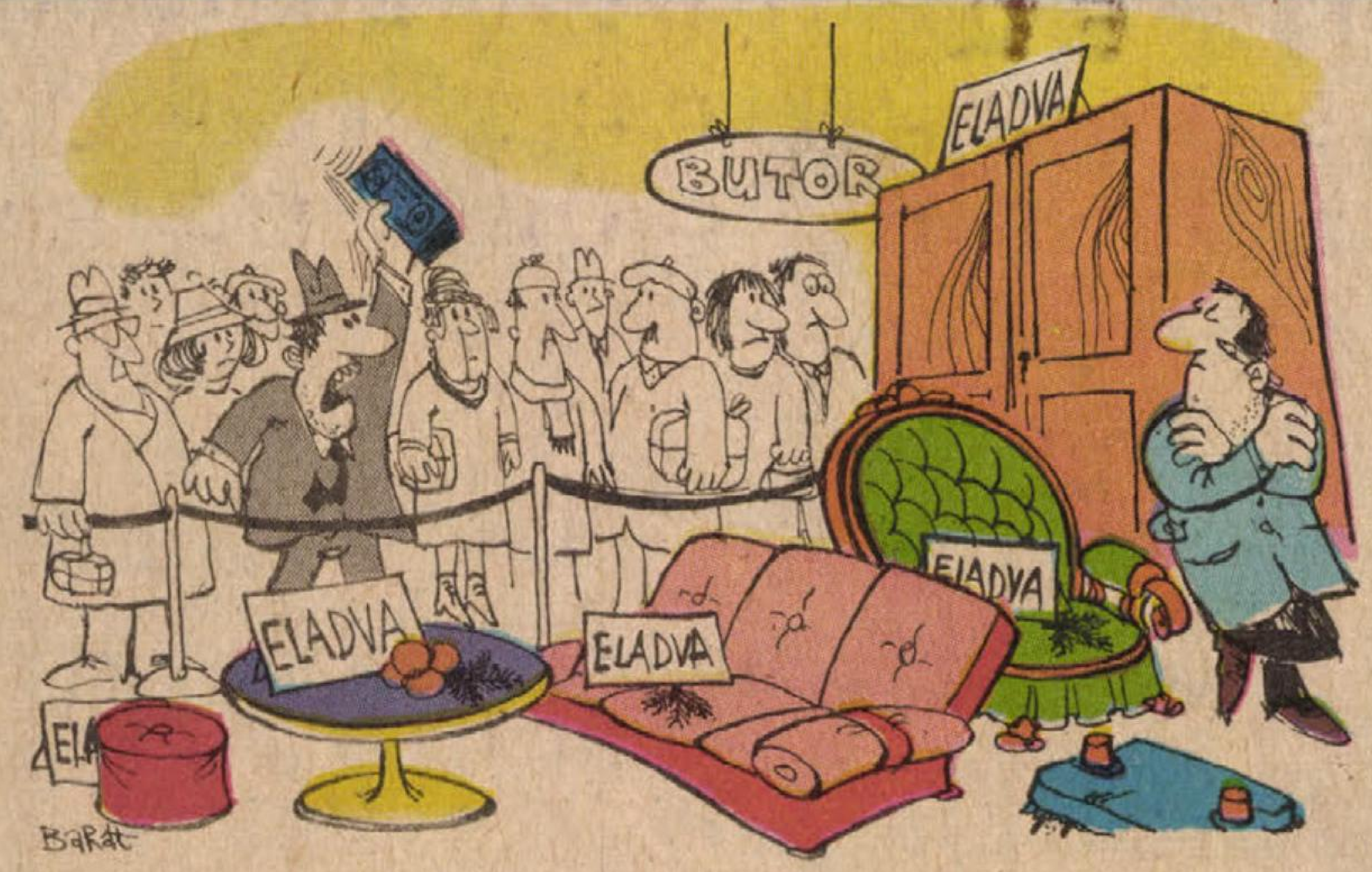

ÜNNEPI MENTESÍTŐ JÁRAT

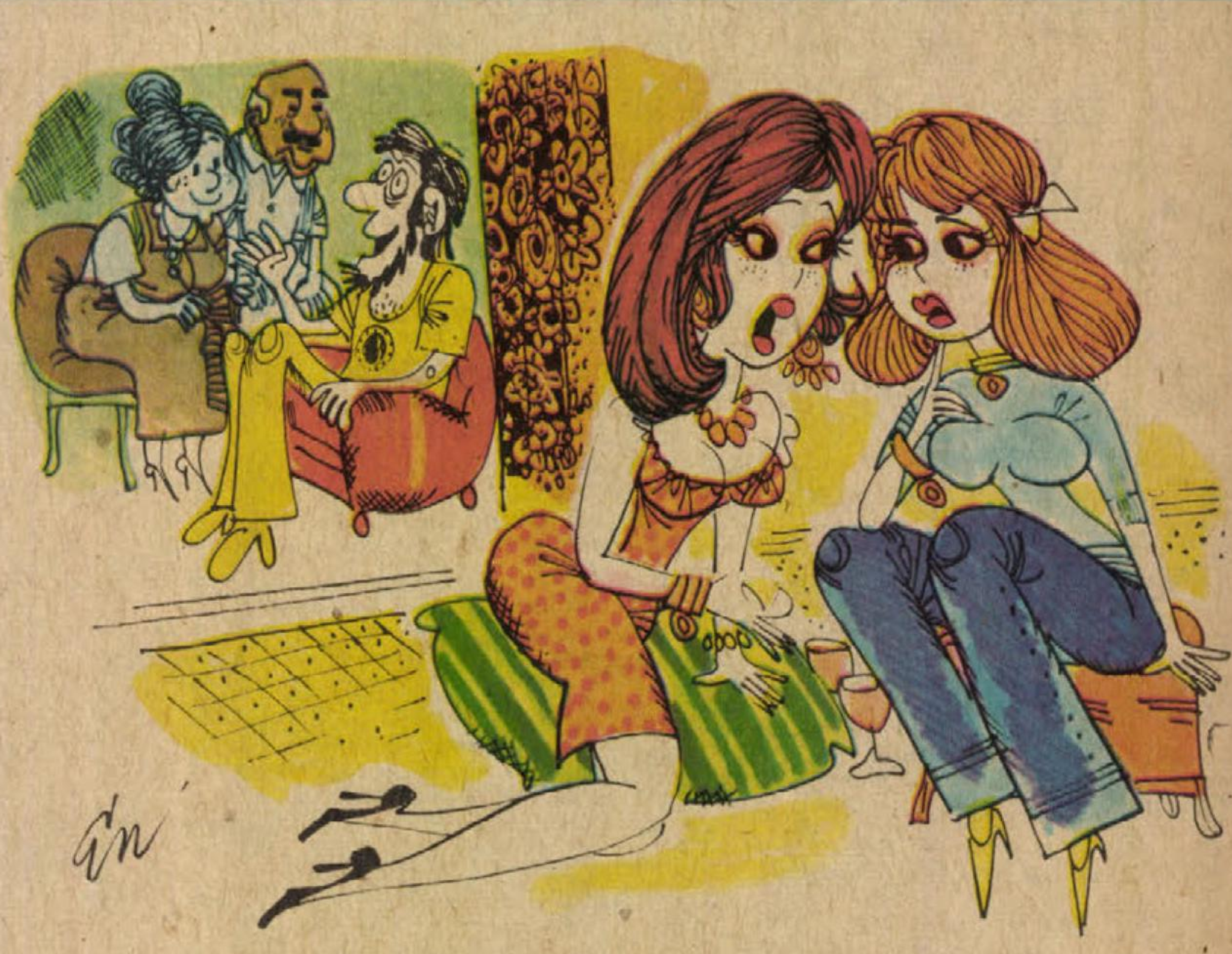

– Az idén ne csináljatok gondot magatoknak a karácsonyi ajándékozásból. Adjatok ötezer forintot és kész!

– Megmondaná, hogy mit csináljunk a pénzünkkel?!

– Most, hogy a szüleim megszerették, elment tőle a kedvem.